

PONY WEST

BROJ 28

CENA 25 DINARA

BUČ KASIDI I KID

U LEGLU ZVEČARKI

SR Nemačka 2.40 DM Francuska 6 FF SAD 1 \$ Švajcarska 2 Sfrs Austrija 15 Asch Švedska 6 Skf

Teks Gordon

U LEGLU ZVEČARKI

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
U LEGLU ZVEČARKI
XXVIII EPIZODA

Copuright © by Bones and DEN PRESS
World rightes reserved

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzent:
Borivoje Lošić

Korektura:
Fotoslog Dečje novine

PONY-WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 28, DECEMBAR 1983. GODINE. Cena 25 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 711-073 prodaja. Telex: 23731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod BEOBANKE u Beogradu: 60811-620-06-101-257300-03292. Štampa: »Glas« – Beograd, Vlakovićeve 8.

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon:

U LEGLU ZVEČARKI

Grad je bio uredan, čist i, začudo, miran. Glavna ulica poprskana vodom. Jahači i kola nisu podizali uobičajene oblake prašine koja bi zasipala prolaznike na drvenim trotoarima i prodirala u radnje i salune, pa nagonila goste da naručeju nove čaše viskija kako bi je sprali iz već namučenih grla. Pristojno obučen svet ispunio je ulicu u ovim kasnim popodnevnim satima, kada većina napušta posao, žene obavljaju poslednje kupovine, a muškarci žurno ispijaju s nogu čašicu-dve pića i grabe kući na zasluženu večeru pre nego što se namrgođene supruge upitaju gde su se to zadržali.

Zato su i dvojica jahača koji su tek stigli u javnu ulicu naselja mog-

li da padnu u oči. Bili su prašnjavi i umorni. Njihovi konji su, nisko pognutih glava, jedva dočekali da se zaustave pored trotoara. Na veliku žalost umornih životinja, njihovi jahači nisu silazili iz sedla. Umesto toga, oni su zurili u jednospratnu zgradu od crvenih cigala koja se uzdizala pred njima. Građevina je imala privlačnu fasadu sa velikim prozorima, u prizemlju obezbeđenim masivnim rešetkama od kovanog gvožđa. Velika ulazna vrata slično su delovala svojom uzdržanom lepotom, masivnošću, i neprobojnošću.

– Šta misliš? – ogłosi se jedan, plavokos čovek, uredno potkresanih brčića, čiji su obrazi bili pokri-
veni retkim, više dana nebrijanim

dlakama. Crn šešir bio mu je zabačen na potiljak i tako otkrivao gustu dugačku kosu, boje zrelog žita.

Njegov drug je zamišljeno merio veliku firmu iznad ulaznih vrata zgrade. Na njoj je velikim zlatnim slovima, na crnoj pozadini pisalo »BANKA«. Prenuo se iz misli na ovo kratko pitanje i pljunuo na čisti drveni trotoar. Onda je rekao:

– Lepa je, zrela za prodor, ali dobro branjena. Potreban je alat za ulaz, kasu i dinamit. Mi to sve nemamo, Kide. Zato zaboravi.

– Nego, kakav je ovo grad? – reče njegov plavokosi drug, obazirući se na sve strane. – Sve je uredno, nigde pijanaca, ne čuje se ni muzika iz saluna. Gde smo ovo upali, Buče?

Buč Kasidi je oklevao sa odgovorom. I on je ispod uzanog oboda svog šešira nalik na polucilinder merio grad. Sudeći po izrazu njegovog lica, nije bio zadovoljan onim što je video. Primetio je da su i njih dvojica privukla pažnju prolaznika. Upućivali su im radoznale poglede, a i portir iza ulaznih vrata banke kao da je kroz staklo buljio u njih.

– Kidajmo što pre, Sandense! – procedio je kroz zube. – U najbliži salon! Ovde štrčimo kao Sneško Belić u julu. Mogao bi neko da nam postavi koje nazgodno pitanje. Sudeći po gradu, ovdašnji šerif mora da ima uredno sređenu arhivu sa poternicama.

– Buč mamuznu konja i riđan

poslušno krete niz ulicu, ka salunu gde su ljudi ulazili i izlazili bez prekida. Dobacio je preko ramena prijatelju koji ga je pratio na vrancu crnom kao i njegov šešir:

– Trudi se da u salunu ne privlačiš pažnju i ne stavljaš primedbe na kvalitet viskija, bar ne glasno! Neću nikakvu gužvu dok bolje ne upoznam grad, Kide!

– Ili bar dok se ne ispavamo u pristojnom krevetu – progundā plavokosi revolveraš. – Ne bi bilo zgoreg upoznati i ovdašnje damice.

– Sve u svoje vreme – filozofski ga opomenu Buč. – Prvo viski, a negde bismo mogli da ugrizemo nešto. Ništa nismo jeli još od juče.

– Zato smo i svratili među ove čistunce – nezadovoljno je gundāo Kid. – Nadam se da su im i restorani čisti kao ulice. Nego, znaš li kako se zove ovaj grad?

– Triburg, čini mi se – promrm-lja Buč i zaustavi konja ispred onog saluna. – Mora da su ga osnovali Švajcarci, čim je ovako uredan.

Kod grede za vezivanje konja nije bilo gužve i oni privezaše svoje životinje, koje nezadovoljno frknuše. Verovatno su očekivale da prvo svrate do štale i zadovolje svoje skromne konjske potrebe u vodi i senu.

U salunu je bilo malo gostiju. Glavna navala zaposlenih građana bila je prošla. Oni su se disciplinovano povukli kućama. Buč i Kid

pridoše šanku, gde ih barmen u beloj košulji i sa leptir-mašnom nezadovoljno odmeri ispod čupavih obrva, jedinom kosmatom izraštaju na glatko obrijanom licu ispod sjajne ćelave glave nalik na rumeno topovsko đule.

– Gospoda želi? – upita ih ćelavko piskavim falcetom, što se nekako nije slagalo sa njegovim namrgođenim obrvama.

– Bocu najboljeg viskija i dve čaše – odvrati Buč. Izvukao je iz džepa na svom šarenom prsluku zlatnik od deset dolara i bacio ga na ploču šanka. Dragoceni metal divno zazveča po izglaćanom mahagoniju. Barmenove oči zaigraše. Plaćanje u zlatu odavno je bilo izašlo iz običaja tih poslednjih godina devetnaestog veka pred navalom papirnih novčanica. Žuti metal kao da se spremao na veliki pohod u sledećem stoleću, kada će zlato, uprkos svim revolucionarnim parolama o njegovom stavljanju van opticaja, ipak ostati glavno merilo vrednosti. Čoveka za šankom očigledno nisu brinule ove daleke perspektive. Hitro je počistio zlatnik kao da hvata muvu u letu. Istom takvom brzinom pred dvojicom prijatelja stvorile su se boca i čaša.

– Drago mi je što vidim da ljudi bar nešto poštuju – proprati Buč ponašanje barmena prema zlatniku i nasu piće u čaše. Kucnuli su se i oprobali viski. Onda su zabacili glave i dovršili ga naiskap. – Nije loš, a?

Umesto komentara Kid je preuzeo bocu i punjenje čaša. U barmenovim očima pojavi se izraz poštovanja. On, kao profesionalac, verovatno nije bio zadovoljan skromnim konzumacijama alkohola od strane ovdašnjeg muškog dela stanovništva.

– Vidim da ste stranci – počeo ćelavko tek da započne razgovor. – Ostajete li u Triburgu?

– Samo smo u prolazu – odvrati Buč, koji je uvek odgovarao u ime njih dvojice. – To je šteta. Imate lep, uredan grad i lepe ustanove. Na primer, veliku banku.

– Da, da – žurno se složi barmen. – Banka je ponos našeg grada i stub njegovog napretka. Pukovnik Kruk, vlasnik banke, zaista ume da je vodi. Istina, nema skoro nikog u Triburgu koji na ovaj ili onaj način ne zavisi od Krukove banke.

– Ime mu baš ne služi kao reklama za banku – pakosno primeti Kid, koji je dotle ćutao i prazio čaše. »Kruk« na engleskom znači »pokvaren«, »podao«, »varalica«. – Ili to nije prvi put da se kum prevario na krštenju?

– Taman posla – skoro se uvredi ćelavko. – Pukovnik Kruk je oličenje poštenja. Njegova banka garantuje isplate svima.

– To znači da mu je kasa uvek puna para? – upita Kid, praveći se da ne primećuje kako ga Buč muva nogom, dajući mu znak da prestane sa škakljivim pitanjima.

Ali, barmen kao da je jedva do-

čekao da se sa nekim upusti u razgovor. Ovdašnji građani sigurno nisu važili za blagolagoljive. Zato ih je obasuo informacijama o banci kao da je član upravnog odbora koji se bori da privuče bogatog klijenta.

– Skoro uvek, naročito uoči velikih isplata krajem nedelje – obavestio je odmetnike. – Tada je kasa puna novca za plate činovnika, a rančeri tada uzimaju gotovinu za plaćanje kauboja.

– Nadam se da je ta kasa sigurna – reče Buč. – Novac može da privuče pljačkaše.

Čelavko ode da posluži gosta koji je u međuvremenu prišao šanku, ali čim se vrati Buču i Kidu, on se vrati i na istu temu.

– Kasa je sigurna, gospodo. Nalazi se u prostoriji sa gvozdanim vratima koja nema prozora. Kasa je kupljena u Evropi. Potpuno nov sistem brave, nepoznat našim običajcima. Oni su navikli na domaću gvožđuriju, koja se raspada kada je čovek čestito udari nogom. Zato se niko do sada nije ni usudio da opljačka našu banku.

– Da to me čudi – promrmlja Buč. – Ali, posle svega što smo sada čuli, zaista bi se našao malo ko ko bi okušao sreću sa vašom bankom.

– Nije to sve – ponosito je nastavljao čelavi lokal-patriota svoj hvalospev o bastionu kapitalizma u Triburgu. – U kućama preko puta i oko banke stanuju sve vete-

rani iz ratova sa Meksikom i južnjacima. Svaki od njih je odličan strelac i stanovi su im puni oružja. A tek naš šerif! Istina, nema težak posao jer je grad miran, ali je zato spreman na sve. U dane kada u banci ima najviše para, a to su petak i subota, stalno dežura u svojoj kancelariji. I danju i noću.

– Hm – zlovoljno frknu plavokosi revolveraš i dade znak Buču da pređu za neki sto, ali ovaj odmahnu glavom. Pošto je uzeo kusur od barmena i ljubazno mu zahvalio na razgovoru, povede prijatelja na ulicu.

– Zaboravio si na konje – objasnio je nezadovoljnom Kidu, napuštanje saluna. – Prvo ćemo se pobrinuti za njih, a onda idemo na jelo i u neki hotel. Rekao sam ti da zaboraviš banku.

Smestili su riđana i vranca u gradskoj štali na početku glavne ulice, platili unapred ljubaznom vlasniku i krenuli ulicom u potragu za nekim restoranom.

Imali su sreće da u jedinom hotelu Triburga, koji se dičio otmenim nazivom »EMPAJER«, otkriju i restoran. Skoro neprijatno ih je zapanjio čistoćom stolnjaka i pribora za jelo. Nelagodno su se osećali sve dok nije stiglo jelo, a onda zaboraviše na sve.

Pola časa kasnije, lepuškasta kelnerica je raspremila sto i ortake poslužila jakom i ukusnom kafom. Zapalili su i svoje omiljene cigarijose. Buč se prvi oglasi, odbijajući

prema revolverušu aromatične oblake duvanskog dima:

– Znaš da mi je skoro milo što ovde neće biti nikakvog posla za nas. Grad mi se sviđa. Mislim da ćemo se i dobro odmoriti.

– Ti si nepopravljiva optimistička budala! – sa žestinom večitog nezadovoljnika reče Kid. – Zar misliš da u ovakvom redu i miru ima mesta za nas?! Kladim se da je onaj barmen već otrčao lokalnom dripcu sa zvezdom da ga obavesti o dvojici prašnjavih tipova koji su se raspitivali o banci.

– On nam je sam pričao – odvrati Buč. – Niko ga nije terao.

– Zaboravio si hotelskog portira – podseti ga revolveraš. – Njemu je profesionalna dužnost da javi šerifu da su izvesni Robert Džordž Parker i Hari Longbaf došli u »Empajer«. Šerif, možda, sada prelistava svoju zbirku poternica i traži naš opis. Uvek sam se ježio od naselja gde sve funkcioniše. To mora da se plati ovako ili onako.

– Da, i meni smeta ova tišina – složi se Buč. – Naročito po salunima. Liče mi na kapele sa bajatim pokojnicima koje nema ko da oplakuje. Ništa, prespavaćemo ovu noć i izjutra odmah krećemo.

Kid ništa ne reče.

Nešto kasnije, jedan stariji portir u livreji boje lešnika predade im ključ njihove sobe. Odmetnici se polako popeše na sprat, rešeni da što pre oprobaju udobnost hotelskih postelja.

No, sudbina je imala druge namere. Ona im poslala svoje izaslaničke u vidu dvojice odmetnika, razbojničkih kolega iz čuvene »Rupe u zidu«, nekadašnjeg skloništa bande Buča Kasidija. Bili su to Stiv Vat i Tim Boner, koji sačekaju da ortaci stignu do vrata sobe preko puta njihove, pa da otvore svoje i ispadnu u hodnik. Tu naleteše na Kidov revolver.

GLAVA DRUGA

– Gle, gle! – nasmeja se Buč ugleđavši zabezeknuta lica Stiva Vata i Tima Bonera, koji su iz navike podigli ruke čim su ugledali Kidov kolt. – Koga to vidimo? Otkud vi ovde, lešinari? Mislio sam da je ovaj grad isuviše čist za tipove kao što ste vas dvojica.

Dežmekasti Stiv prvi spusti ruke. Dugajlija Tim je još neko vreme hvatao vazduh. Onda, pomalo postiđeno, spusti košcate šake i zabi ih smesta u džepove. Stiv pokazivač glavom prema otvorenim vratima i reče:

– Upadajte pa ćemo vam objasniti zašto smo ovde.

Buč i Kid se zgledaše i plavokosi odmetnik vrati kolt u futrolu. Ušli su za Stivom. Boner, kao poslednji, zalupi vrata. Prvo što je privuklo Kidov pogled bila je boca sa četiri čaše na malom stolu u sredini sobe.

– Hej, šta ovo znači? – trže se Buč. – Da niste imali goste?

– Čekali smo na vas – pobedonosno se osmehnu Stiv Vat, a visoki Tim samo klimnu glavom. – Videli smo vas kada ste dolazili u hotel. Dok ste ručali, naručili smo piće. Tako se lakše razgovara, zar ne?

Kid preteče Tima i prvi stiže do boce, pa barmenski vešto napuni čašu. Kucnuli su se i iskapili viski. Onda plavokosi revolveraš sede u najbližu stolicu, dok se ostali razmestiše na posteljama.

– Slušao sam da ste vas dvojica obavili neke sitnije poslice po raznim državama – malo podsmešljivo reče Kid. – Da niste i ovde radi toga?

– Ne verujem – odlučno izjavi Buč pošto je osmotrio bivše kolege. – Nisu oni toliko napredovali za neki veći poduhvat.

Stiv Vat uzdahnu i klimnu glavom.

– Ovo je trebalo da bude nešto zaista veliko. I bilo bi da se ona dva dripca nisu uplašila i uhvatila maglu.

– Da niste mislili na ovdašnju banku? – upita Kid.

– Baš na nju – javi se Tim Boner. – Sve smo dobro proučili. Sutra bismo izvršili udar, ali ostali smo nas dvojica. Srećom, kao da nas je providenje poslalo.

– Ako mislite da ćemo učestvovati u pljačkanju banke pukovnika Kruka, onda se grdno varate – odlučno reče Buč.

– Sve je do detalja planirano –

pobuni se Vat i velikom kariranom maramicom počeo da briše svoje mesnato lice, mada u sobi nije bilo toplo. – Sve smo proučili. Ja i Tim smo već triput ovde svraćali u poslednja dva meseca i pratili šta se događa oko banke.

– Onda ste sigurno već upali u oči ovdašnjem šerifu – primeti Buč.

– Ma, mi smo za njega trgovački putnici – objasni Tim Boner i pokazao palcem prvo na sebe, zatim na svog druga. – Zar ne vidite kako smo elegantno obučeni? Trgujemo raznom gvožđurijom.

– Momci napreduju, zar ne, Kide? – našmeja se Buč. – Mi još radimo od danas do sutra, a oni kreću u posao na naučnoj bazi. Dobro, da čujemo šta ste to spremili.

Lica dvojice razbojnika se smesta ozariše na Bučove reči. Stiv Vat, koji je uvek imao inicijativu, počeo žurno da objašnjava:

– Danas je četvrtak. Sutra u banku treba da stigne povećana suma novca...

– Koliko? – prekide ga Kid.

– Nekih tridesetak hiljada dolara, za isplatu stoke koja se sutra prodaje ovde. To nije sve – žurno dodade Vat, videvši kiseli izraz Kidovog lica. – Tu je i dvadesetak hiljada dolara za isplatu kauboja sa okolnih rančeva i ovdašnjih službenika. Sa postojećom gotovinom u bančinoj kasi, sutra bi moralo da bude oko osamdeset hiljada dolara.

– Hm – ravnodušno odvrati Buč.
– To još nije neki mamac da bi čovek provaljivao u banku koja ima posebnu prostoriju sa čeličnim vratima i kasu uvezenu iz Evrope, poslednju reč tehnike.

– Otkud vi to znate? – zabezeknu se Stiv Vat, a Boner samo zinu.

– Imamo i mi izvore informacija – tajanstveno odvrati Buč. – Nego, kako ste mislili da savladate te prepreke?

Umesto odgovora, Boner priđe ormaru i izvuče dve teške kožne torbe. Na njima je belim slovima pisalo »Uzorci«. Sa treskom je spustio torbe ispred ortaka i otvorio ih.

– To su naši uzorci – objasni Stiv Vat. – Rekao sam vam kako trgujemo gvožđurijom, uglavnom alatkama. Naravno, nikome nismo rekli da se tu nalaze i alatke za obijanje kasa.

On izvadi na sto nekoliko burgija komplikovanog izgleda, zatim razna čelična dleta i jednu kartonsku kutiju. U njoj su se nalazile šipke dinamita, ali mnogo tanje nego one koje su upotrebljavali za rudarska miniranja.

Dvojica odmetnika zainteresovano baciše poglede na alatke, a Vat izvadi iz druge torbe nekoliko svežnjeva raznih ključeva očigledno specijalnih kalauza, pa ih podedonosno tresnu na sto.

– Ovo je naš odgovor za čelična vrata prostorije gde se nalazi kasa. Nećemo ih obijati, nego jednostav-

no otvoriti.

– A kasa? – upita Kid.

– Na žalost, ona je suviše komplikovana za naše ključeve – odgovori Boner. – Moraćemo da je miniramo.

– Ako je tačno da u okolini banke stanuju sami ratni veterani, sa arsenalom oružja po kućama, onda od eksplozije nema ništa – razočarano reče Buč i prihvati se boce viskija. – U ovom mrtvom gradu i pucanj kapisle bi privukao ljude, a kamoli dinamit.

– I na to smo mislili – odvrati Vat i spusti svoju mesnatu šaku na kutiju sa neobičnim dinamičkim patronama. – Ovo neće eksplodirati sa spoljne strane kase, kao što ste vas dvojica do sada radili. Bušimo prvo rupe u vratima kase oko brave i na drugim mestima, onda kroz njih uvlačimo ove tanke šipke i palimo fitilje. Eksplozija se odigrava u samim vratima kase i neće se mnogo čuti. Uostalom, dok se oni osveste, mi ćemo već biti na konjima i brisati iz grada sa parama.

Čitav minut u sobi je vladala tišina. Stiv i Tim su napeto posmatrali dvojicu odmetnika, iščekujući njihovu odluku. I Kid je gledao u Buča. Uvek je njemu prepuštao donošenje odluka.

– Dobro – najzad se javi Buč. – Vidim da ste akciju dobro pripremili. Ne vidim razloga da ona ne uspe. Da čujemo još o tom vašem planu.

– Qvde svi ležu sa kokoškama – nasmeja se Stiv Vat i iskapi svoju čašu. – U deset sati su svi saluni zatvoreni. Posle toga možete jasno da čujete kako čitav grad hrče u blaženom snu. Krećemo u akciju posle ponoći, kada svi budu najčvršće spavali. Tim će čuvati konje u sokačetu pored banke. Nas trojica ulazimo jer ja najbolje baratam ovim ključevima. Kada se nađemo kod kase, nju prepuštamo vama, a ja ću čuvati stražu kod ulaza.

– Šta? – pobuni se Kid. – Zar nas dvojica treba da bušimo te rupe u kasi? Istina, ja sam radio sa burgijama, ali ako je to neki specijalni čelik, onda...

– Onda ćemo da razbijemo kasu na naš način – dopuni ga Buč. – Ukoliko od prve eksplozije vrata popuste, zgrabićemo pare i kidamo, a ako ne uspemo isprve, opet kidamo, samo bez para.

– I ti si mi rekao da ćemo se ovde odmoriti – progundā Kid.

– Imaš čitav dan da se ispavaš i ovu noć. A sada će biti bolje da se razidemo. Ne bi bilo zgodno da nas vide zajedno.

– Tako je, tako je – brzo reče Stiv Vat, zadovoljno trljajući ruke. – Mi se ne poznajemo. Svaki će na svoju stranu. Sastanak je sutra u jeda-naest u ovoj sobi.

– Spustićemo se zadnjim stepenicama u dvorište hotela. Iza njega je uličica koja vodi sa zadnje strane banke. Prvo idemo nas dvojica, a onda krećete i vi.

– Ko nosi alat? – interesovao se Kid. Sem revolverom, nikada u pljačku nije išao opterećen.

– Nas dvojica – odgovori Boner. – Ako nas neko sretne sa torbama objasnićemo da odlazimo iz grada.

Prvo ćemo svratiti do štale da uzmemo konje.

– To moramo i mi – namršti se Buč. – Moglo bi da ispadne sumnjivo ako sva četvorica pokupimo konje u isto vreme.

– Vidiš, na to nismo mislili – zbu-njeno reče Boner. – Trebalo je da jedan od one dvojice koji su nas ostavili uzme iz štale sva četiri konja i da ih dovede pred banku kada mi već budemo unutra.

– To ćeš ti i sada uraditi – odlučno primeti Buč. – Zato upadamo u banku dva sata ranije. Čim se zatvore saluni, ti, Boner, odlaziš po konje, a mi upadamo u banku. Doći ćeš sa konjima u uličicu iza banke. Tamo ćeš nas čekati. Tako ćemo izbeći u uličicu iza banke. Tako ćemo izbeći eventualnu vatru onih poštenih građana koji stanuju preko puta banke.

Još neko vreme su razgovarali o detaljima pljačke, a onda Kid počeo glasno da zeva, stavljajući svima do znanja kako mu se spava.

Na rastanku su se svi rukovali. Onda Buč i Kid predoše u svoju sobu. Na brzinu su se raskomotili. Buč je hteo još nešto da kaže drugu, ali mu je odgovorilo samo glasno hrkanje.

Probudili su se veoma kasno, čili i odmorni. Sišli su taman kada je u restoranu počeo da se servira ručak. Jeli su sa dvostrukim apetitom.

Posle su izašli ispred hotela i pripalili cigariljose. Natenane su razgledali glavnu ulicu i okolinu banke. Od Stiva Vata i Tima Bonera ni traga ni glasa.

– Da nisu ona dvojica pobjegla? – prekide ćutanje Kid. – Ovo je suviše veliki zalogaj za njih.

– Sumnjam – odgovori Buč mirnim glasom. – Ova pljačka bi trebalo da bude kruna njihove karijere. Neće je propustiti ni za živu glavu.

Kid je gledao prema zgradi banke i zamišljeno grickao svoje plave brkove. Ljudi su ulazili i izlazili iz banke. Tamo je vladala uobičajena poslovna aktivnost. Nije se moglo primetiti ništa neuobičajeno, osim što su predveče pred banku stigla jedna skupocena kola. Iz njih iskoči jedan elegantan, prosed čovek i nestade u zgradi.

Buč se diže sa stolice na verandi hotela, koja im je služila kao osmatračnica, i vide kako vratar na ulazu u banku sa poštovanjem pozdravlja elegantnog pridošlicu.

– To mora da je čuveni pukovnik Kruk – promrmlja Buč. – Sigurno je došao da lično zatvori kasu i proveriti da li je sve u redu za sutrašnji dan isplate.

Ostatak večeri prijatelji su proveli u svojoj sobi, ne želeći da posestama salunima skrenu pažnju na

sebe. Vreme su prekraćivali natezanjem viskija iz boce koju je Kid još sinoć uzeo od Stiva Vata.

Najzad, oko deset časova, na ulici se sve utiša. Buč, koji je stajao kod prozora i gledao napolje, tiho reče:

– Svetlost se gasi u salunima. Zatvaraju ih. Izgleda da je došlo vreme.

Samo što je odmetnik ovo rekao, iz hodnika se začu tiha škripa vrata i još tiši koraci, koji se ubrzo izgube prema zadnjem delu zgrade.

– To su Vat i Boner – promrmlja Kid. – Krenuli su na vreme.

Pošto se hotel nalazio na strani na kojoj i banka, Buč je morao da se nagne daleko preko prozora da bi izvideo situaciju pred bankom. Sve je izgledalo mirno. Samo je žućkasta svetlost velikog fenjera ispred bančinog ulaza privlačila noćne leptire i ponekog slepog miša.

– Sada krećemo i mi! – odlučno izjavi Buč i počeo da pripasuje pojas sa revolverom.

Kid je već bio na nogama i proveravao da li mu je kolt napunjen.

– Nadam se da će Boner bez gužve dobiti i naše konje – promrmlja Buč. – Istina, ja sam nabacio vlasniku štale da ćemo poslati nekoga po konje i platiti mu račun. Valjda čovek nije suviše pedantan. Kid ništa ne reče, već namesti svoj crni šešir pred ogledalom iznad umivaonika. Onda se još jednom vra-

tio stolu i prepolovio preostali viski u boci.

– Nešto nisam raspoložen noćas – reče plavokosi revolveraš nadlanicom brišući usta. – Petak mi nikada nije bio srećan dan.

– Samo kada nije trinaesti – osmehnu se Buč. – Uostalom, kada budemo bežali, biće subota.

On prihvati bocu od Kida i nije je skidao sa usta sve dok je u njoj bilo pića.

Tako je prošlo dobrih pet minuta i onda Buč reče:

– Trebalo bi da krenemo. Možda je Stiv već otvorio ulazna vrata.

GLAVA TREĆA

Noć je bila tiha. Mesec još nije bio izašao. Oblaci su već počeli da se navlače, tako da im mesečina neće predstavljati neku opasnost. Cvrčci su ispunjavali vazduh svojom muzikom. Vladala je takva tišina da su dvojica odmetnika mogli jasno da čuju kako u gradskoj štali konji neumorno kopaju nogama.

Pošto su se prebacili preko ograde hotelskog dvorišta, Buč i Kid potrčaše mračnom uličicom prema banci.

– Hej! – dopre do njih nečiji tih glas kada su već zavijali u sokače između banke i susedne zgrade.

Bio je to Tim Boner.

Ortaci mu pritrčaše. U senci, iza visokog razbojnika, stajala su četiri konja poređana uza sam zid. Nji-

hove uzde držao je u koščatoj ruci Boner i nervozno se osvrtao na sve strane.

– Produžite do ugla zgrade – rekao im je šapatom. – Vat je već unutra. Pazite da vas neko ne vidi na svetlosti onog fenjera kod ulaza.

Odmetnici požuriše niz sokače. Na uglu Buč zastade i baci još jedan pogled niz praznu ulicu. Vrata banke bila su odškrinuta koji santimetar. Odmetnik se zadovoljno osmehnu. Stiv Vat je, izgleda, umeo da barata onim kalauzima.

Hodajući poput dvojice mačora, Buč i Kid nečujno skliznuše duž drvenog trotoara i stvoriše se kod ulaza u banku.

– Upadajte! – dočeka ih Stiv Vat i širom otvori ulazna vrata.

Odmetnici se u jednom skoku nađoše unutra, a vrata se odmah nečujno zatvoriše za njima.

– Izgleda da si bio vredan – reče Buč.

Vat se zadovoljno osmehnu. Godio mu je kompliment nekadašnjeg šefa bande »Divljih jahača«. Svetlost fenjera sa ulice učini da graške znoja na njegovom licu zablistaju kao sićušni biseri.

– Bilo je malo teže sa onim vratima ispred kase – obavestio ih je – ali je i to obavljeno u rekordnom roku. Sada ste vas dvojica na redu.

Stiv Vat diže sa poda kožnu torbu i predade je Buču. Objasnio je:

– Unutra su burgije i dinamit. Pored kase sam ostavio slepi fe-

njer. Ako čujete moj zvižduk, odmah prestanite sa radom. Dva zvižduka znači da kupite prnje i što pre do vrata.

– A tri zvižduka? – zajedljivo upita Kid.

– To znači da sam ja pobegao – istim takvim glasom odvrati Vat. – Onda svaki na svoju stranu.

Buč se vrati do ulaza i malo odškrinu vrata da bi ponovo osmotrio ulicu. Onda se vratio Kidu i njih dvojica zađeše iza ograde šaltera. Stigli su do onih čeličnih vrata i ušli u prostoriju sa kasom.

Stiv Vat je ostao kod ulaznih vrata da stražari. Držao je u sklopljenoj šaci cigaretu i pušio, zaklanjajući žar od eventualnih pogleda sa ulice.

Ortaci spustiše kožnu torbu sa alatom pored kase. Buč uze sa nje slepi fenjer i obasja čeličnu kutiju. Kid je prelazio dlanovima preko uglova kase kao da joj pipa puls. Onda je uzdahnuo i izvadio iz torbe jednu od burgija. Opipao je prstom oštri vrh burgije i onda je prineo gornjem uglu vrata. Udahnuo je vazduh kao čovek koji se sprema da zaroni i pritisnuo burgiju.

Buč je napeto osluškivao škripu čelika o čelik, ocenjujući koji je jači.

Odjednom, Kid opsova i stade. Bacio je šešir sa glave i onda udvostručenom snagom nastavio da vrti burgijom.

– Bogamu! – odjeknu glas plavokosog revolveraša.

– Sta je? – sa strepnjom upita Buč. Strahovao je od onog najgorog: da je burgija nemoćna pred čeličnom kasom.

Kid se odmače i osvetli fenjerom vrata kase. Jasno se videla načinjena rupa. Buč zavuču kažiprst u rupu i zadivljeno zviznu.

– Pa, ovo je meko kao sir! Prodro si čitavih pola cola.

– I mene čudi što je ovako mekano – odvrati Kid, koji nije delio oduševljenje svoga druga. – Zar je to taj čuveni evropski čelik?

– Možda je pukovnik Kruk kupio kasu na rasprodaji – promrmlja Buč. – Nisu mu se davale velike pare jer je bio siguran da mu ovde niko neće opljačkati banku.

Kid se ponovo vrati do sefa i produži da buši. Znoj mu je u potocima curio sa lica dok je ljuti čelik burgije bušio mekši čelik kase. Prva rupa, pri samom gornjem uglu vrata, bila je skoro gotova.

– Da te zamenim? – predloži Buč.

– Ne.

Kid se pokaza pravi umetnik u svom poslu. Iako je uvek štedeo ruke i izbegavao svaki teži posao kako bi sačuvao elastičnost prstiju za baratanje revolverom, sada nije pomišljao na to, već je burgijom napadao kasu kao da pred sobom ima ljutog neprijatelja.

Minuti su prolazili ...

Negde u gornjem delu ulice jedna vrata se zalupiše. Posle trenutka tišine, pumpa za vodu umorno

zastenja. Čak i u zatvorenoj prostoriji mogli su da čuju kako voda curi u praznu kantu.

– Prokleta tišina! – prosikta Buč.
– Čini mi se da čujem onog tipa kako diše dok puni kante. Naša eksplozija odjeknuće do meseca.

Čekali su ukočeni. Kid je spustio burgiju na pod. Posle nekoliko minuta čuli su kako se vrata zatvaraju. Opet zavlada tišina.

Revolveraš vrati burgiju u rupu i prionu na posao. Znoj mu je curio niz lice, ali je uporno radio, bez žurbe, sada siguran da će mu posao uspeti.

Buč je osećao kako napetost raste. Svaki nov sekund zadržavanja u banci povećavao je opasnost. Znao je da nisu bile prazne barmenove priče o opasnim građanima Triburga i još opasnijim komšijama oko banke.

Izgleda da je čitav grad bio takav.

Neka noćna buba prolete u mraku, a u daljini se začu ćurlikanje ptice. Buč se nasloni na dovratnik. Čekao je, slušajući zvuk burgije.

Kid zastade, otirući znoj sa čela. Prva rupa je bila završena. Buč uze komad sapuna iz torbe i počeo njime da ispunjava pukotinu oko ivice vrata na kasi. Napolju, na ulici, jedan konj zarza i ortaci napeto osluškuju.

Pošto se više ništa nije čulo, Buč uze novu burgiju iz torbe, pa je prisloni na drugo mesto i počeo da radi. Ispod zelene boje kase ukaza

se beličasti čelik.

Ponovo je odjeknuo krik one ptice, usamljen i tužan. Kid se udari po vratu da ubije komarca i tiho opsova.

Napetost je i dalje rasla. Stiv Vat više nije stajao kod ulaznih vrata, već je svaki čas prilazio prostoriji sa kasom i virio unutra, ali ništa nije pitao.

Verovatno je napolju i Tim Boner bio nervozan. Samo je Kid izgledao miran i pribran.

Odjednom, Vat tiho zašišta i Kid dodirnu Bučovo rame. Burgija prestade da škripi. U banci postade tiho. Buč i Kid su mogli da čuju kucanje sata u prostoriji sa šalterima.

Na raskrsnici glavne ulice sa sporednom, nekoliko kuća dalje, začu se topot kopita dva konja. Par pospanih jahača, na isto tako dremljivim konjima, predoše glavnu ulicu i nestadoše u mraku.

Stiv Vat je sačekao da prođe čitav minut. Onda je šapatom obavestio ortake, i Buč nastavi rad. Za vreme pauze ostao je nepomičan pored kase. Čak nije okrenuo ni glavu.

Vreme je sporo prolazilo. Sada Kid postade nemiran. Usta mu se odjednom osušiše, dok je osećao kako mu se dlanovi znoje. Mračna slutnja da se ovaj posao neće dobro završiti opet ga obuze.

Nervoza se pojačavala, a potisnuta strepnja čoveka koji je bio sa pogrešne strane zakona i u sva-

kom gledao neprijatelja sada mu je stezala srce. Znao je da je sada zgodna meta za svakog slučajnog prolaznika koji bi zaželeo da puca. Bio je svestan da je odavno neprijatelj društva, ali je više voleo da govori kako je društvo njegov neprijatelj.

Na ulici jedan konj ponovo nestrljivo zarza. Stiv Vat zapali novu cigaretu.

Buč je završio bušenje druge rupe. Odmakao se od kase da bi osmotrio svoj rad.

– Misliš li da su dovoljne dve? – upitao je Kida preko ramena.

– Ne znam kakav je dinamit koji smo dobili od Vata – odvrati Kid. – Ako je jak, izvaliće vrata u šarkama. Uostalom, nemamo više vremena.

Zajedno su sapunom ispunili prostor oko ivice vrata kase, a onda u načinjene rupe ugurali one tanke patrone dinamita. Eksploziv lako skliznu kroz podmazane rupe. Iz njih su virili samo fitilji.

Kid uze ćebad koju su poneli iz hotela i omota ih oko kase. Za to vreme su Buč i Stiv Vat otvarali sve spoljne prozore da pritisak vazduha ne bi razbio staklo. Zveka razbijenog stakla mogla bi probuđenim građanima odmah da objasni o čemu se radi, što nije moralo biti slučaj ako bunovni čuju samo prigušenu eksploziju.

Kid ode do vrata. Sa Stivom je virnuo na ulicu i spazio glavu Tima Bonera kako se pojavljuje iza ugla

zgrade. Mahnuo mu je rukom, i mršavi razbojnik nestade u sokačetu.

– Znači, spremni smo? – upita Vat pomalo drhtavim glasom.

– Mislio sam da je već prošla čitava večnost.

Kid se osvrte preko ramena i dobaci prijatelju:

– U redu, Buče.

Buč je u međuvremenu zapalio cigariljos i sada prinese užareni vrh fitiljima patrona.

Oba fitilja oštro zašištaše. Dvojica odmetnika iskočiše iz prostorije sa kasom i priljubiše se uza zid sa obe strane vrata. Krajičkom oka Buč vide kako se Stiv Vat ispruži po podu.

Ona ptica ponovo zlokobno zaklikta, ali se taj zvuk izgubi u mnogo jačem prasku eksplozije.

Buč i Kid potrčaše prema kasi. Oštri dim eksploziva ujedao ih je za oči i nozdrve i u prvi mah nisu mogli dobro da vide rezultate svoga rada.

Onda se dim malo razredi i Buč podiže uvis slepi fenjer koji je imao u ruci.

Vrata kase, izvaljena, visila su o jednoj šarki. Obijanje je bilo dobro obavljeno.

Kid prilete kasi i zavuče obe ruke u njenu unutrašnjost. Prsti mu napipaše prazne police i on se trže kao da ga je zvečarka ujela. Onda je mahnito počeo da izbacuje sadržinu kase na pod i da ogorčeno psuje.

Nigde nije bilo obećanih džakova sa zlatnicima niti debelih svežnjeva dolarskih novčanica.

Sada i Buč priskoči kasi. Sve što je unutra bilo sastojalo se od jedne kutije sa sitnim novcem i jednog tankog paketića novčanica, možda kojih stotinak dolara u malim apoenima.

Ortaci se uspravise i tupo pogledaše jedan u drugog.

– Tako je to kada ja verujem onim budalama – prvi se pribrao Buč. – U kasi ima bar osamdeset hiljada dolara – dodao je, imitirajući piskavi glas Stiva Vata.

Negde niz ulicu jedna se vrata zalupiše i odmah zatim odjeknu pucanj iz sokačeta poréd banke. Odjek se odbi od fasade sa obe strane ulice.

Začu se još jedan pucanj, a zatim težak prasak puške za lov na bizone. Iz sokačeta kolt prasnu nekoliko puta. To je sigurno bio Tim Boner.

– Bežimo odavde! – dreknu Kid i izleće u hol.

Buč je grabio za njim. Stiva Vata nije bilo kod ulaza. Buč i Kid u nekoliko koraka stigoše do izlaza i zaviše iza ugla zgrade, ne trudeći se da se tiho kreću preko drvenog trotoara. Iz one uličice pozadi banke sada se čula stalna pucnjava.

Stiv Vat je već sedeo u sedlu kada Kid zavi iza ugla banke. Tim Boner je na drugom kraju sokačeta neprekidno pucao.

Odmetnici se uspenraše na ko-

nje. Onda do njih dolete i Tim Boner pa se i on vinu u sedlo. Priljubljeni uz vratove konja, oni jurnuše preko glavne ulice i nestadoše u dubokoj senci sokačeta. Jedan prozor se otvori i puščana cev se uperi ka njima. Kid munjevito opali u prozor, odakle se začu kratak krik i puška ispade na ulicu.

Sada se sa više strane pucalo prema sokačetu u koje su oni umakli. Predvodio ih je Boner, koji je bolje poznavao grad. Oni prolećeše pored poslednjih kuća i stigoše do reke koja je tekla oko naselja. Dižući oko sebe prave vodoskoke, dočepaše se druge obale. Tek tamo su malo usporili, čuvajući konje za slučaj dužeg bekstva.

– Ti i tvoja obaveštenja! – ne uzdrža se Kid da prasne na Stiva Vata, koji je oborene glave jahao pored njega. – Puna kasa para, a?

– Otkud sam znao? – obrecnu se Vat. – Taj pokvareni pukovnik Kruk sigurno ne drži pare u kasi, nego na nekom drugom mestu.

– Verovatno ispod dušeka – javi se sada i Buč. – Bilo kako bilo, radili smo džabe i tek nam predstoji bekstvo.

Tim Boner, koji je jahao nekoliko metara napred, nije učestvovao u ovoj raspravi. Gledao je na sve strane, pokušavajući da se orijentiše. Mesec se probi kroz retke oblake i obasja okolinu.

Iza njih, u gradu, čulo se još nekoliko divljih pucnjeva, ali su sada bili daleko van domašaja oružja.

Buč je već hteo da predloži kratak predah kako bi zapalio cigariljos i eventualno potegao iz boce koju je Tim Boner nosio, kada se iz pravca naselja začu potmula grmljavina, a trenutak kasnije do njih dopre topot kopita mnogobrojnih konja.

– Potera! – kriknu Stiv Vat. Ne čekajući ostale, potera konja prema preriji. Ostali jurnuše za njim.

Ali, ma koliko da su šibali konje i cedili iz njih sve što su mogli da pruže, kad god bi zastali da oslušnu, imali su utisak da je topot gonilaca sve bliži.

Minut-dva kasnije, za njima je odjeknula i pucnjava. Nekoliko zrna zviznuše opasno blizu odmetnika.

– Šta je ovo? – glasno se upitao Kid, ne pokušavajući da uzvрати iz svog kolta jer je rastojanje bilo isuviše veliko. – Njihovi konji mora da imaju krila.

Buč se podiže u sedlu i pogleda iza sebe. U daljini je video zbijenu tamnu masu konjanika, okruženu oblakom prašine, iz koje bi s vremena na vreme sevnuo plamen nečijeg oružja. Zatim bi odjeknuo slab prasak i zrna bi ponovo fijuknula blizu begunaca.

– Biće bolje da se rastanemo – viknu Buč ostalima. – Ja i Kid idemo levo, a vi udarite desno. Moraće da se razdvoje. Tako imamo više šanse.

Kao po komandi, Stiv Vat i Tim Boner trgoše uzde i njihovi konji skretoše odmah na desnu stranu,

dok su Buč i Kid udarili levo. Nekoliko minuta odmetnici se nisu osvrтали, već su samo gledali ispred sebe i mamuzali konje. Do ušiju im je dopirala neprekidna pucnjava potere.

Onda se Buč usudi da povuče uzde svog riđana i da baci pogled iza sebe. Hteo je skoro da krikne od radosti jer iza sebe nije video poteru. Kada se osvrnuo na desnu stranu, spazio je masu konjanika kako pristiže usamljene prilike Tima Bonera i Stiva Vata. Razbojnici pripucaše na građane Triburga. Odgovorio im je pravi plotun iz pušaka i koltova. Tim i Stiv su prosto zbrisani iz sedla.

– Gotovo je s njima – saopšti Kid.

Međutim, potera se ne zaustavi kod oborenih razbojnika, već poput konjičkog eskadrona zbi svoje rastrkane redove i onda kao po komandi načini polukrug i uputi se pravo za Bučom i Kidom.

– Do đavola! – dreknu plavokosi odmetnik. – Sada smo zaista gotovi!

– Ovi mora da su za vreme rata služili u konjici – glasno je dahtao Buč, ne prestajući da podstiče svog riđana.

Imali su sreće da su im konji zaista bili punokrvni i odmorni. Pošto su proveli više od dvadeset četiri časa u čistoj štali Triburga obilato hranjeni i pojeni, riđan i vranac kao da su se tek sada zagrejali i počeli da pružaju ono što su mog-

li.

Pet minuta kasnije, Buč je sa zadovoljstvom primetio da buka potere iza njih slabi.

Uto je i mesec ponovo zašao iza oblaka. Pomrčina pokri čitav kraj.

Dvojica prijatelja sa zahvalnošću utonuše ispod njenog tamnog plašta i zamakoše među prve ogranke šumovitih brežuljaka koji se iznenada ukazaše pred njima.

GLAVA ČETVRTA

Jutarnje sunce već je počelo da prži preriju svojim vrelim zracima. Njeni stanovnici, počev od sitnih četvoronožaca pa do prugastih zvečarki, potražiše zaklon u bilo kakvoj hladovini. Uskoro je sve opustelo. Samo su šareni leptiri lenjo sekli ustreptali vreli vazduh, koji je tek nagoveštavao dolazak podnevne jare.

Nisu leptiri bili jedina živa stvorenja koja su se kretala prerijom. Daleko prema južnom horizontu, jedna crna tačka polako se pomerila naspram plavičaste pozadine dalekih planina, ostavljajući za sobom oblačak prašine. Tačka je polako napredovala, da bi se najзад pretvorila u oblike jednog crnog konja. Na njemu su se nalazila dva jahača. Desetak minuta kasnije, opterećeni konj polako izbi na sivu traku prašnjavog puta koji se pružao pravcem istok-zapad. Jahači nisu morali da zaustavljaju iscrpljenu životinju. Ona sama zastade

na samoj ivici puta.

Prednji jahač, plavokos čovek sa crnim šeširom na glavi, okrete se saputniku, čiju je glavu krasio polucilinder, neobično pokrivalo za ove krajeve Divljeg zapada. Promuklim glasom, plavokosi upita:

– Šta misliš gde smo?

Upitani nije odmah odgovorio. Bacio je pogled levo i desno duž pustog drumu, zatim se osvrnuo prema planinama odakle su došli i tek tada značajnim glasom odgovorio:

– Pojma nemam, Kide. Nego, sjajimo malo da odmorimo ovu jadnu životinju. Od kako je moj riđan sinoć polomio nogu, ona bez odmora vuče obojicu.

Buč i Kid sjahaše, ali to kao da nije donelo mnogo olakšanja prašnjavom vrancu, čija je gubica bila pokrivena okorelom penom. Konj je teško disao. Nikako nije mogao da podigne glavu. Skoro mu je visila između prednjih nogu.

– Šta ćemo? – raspitivao se Kid.

– Već dva dana nismo jeli, a na ovom konju nećemo stići daleko.

Ponovo se Buč osvrtao na sve strane. Onda nešto privuče njegovu pažnju. Zaklonio je dlanom oči od bleštavog sunca i bolje osmotrio predeo u pravcu zapada. Onda je preko ramena dobacio prijatelju:

– Vidiš li ti ono što i ja?

Plavokosi revolveraš pogleda u označenom pravcu i onda radosno uzviknu:

– Dim!

– Gde ima dima ima i vatre – pokuši ga Buč. – A gde gori vatra, onda se na njoj nešto i kuva ili peče, jer po ovoj vrućini niko pametan ne bi se grejao pored vatre.

– Šta misliš koliko je daleko? – namršteno upita Kid, kome se nikako nije pešaćilo čizmama sa velikim potpeticama.

– Milju ili dve – ležerno odgovori Buč. – Krenimo odmah tamo, pre nego što sunce još jače ne pripeče.

Bučova procena verovatno nije bila tačna pošto su dvojica prijatelja pešaćila više od jednog časa. Tek tada ugledali su jednu poveću zgradu od nabijene ilovače. Pored nje se nalazio ograđeni koral sa desetak konja. Iz dimnjaka na kući izbijao je stub dima koji im je sve vreme služio kao putokaz.

Neko je u kući morao da čuje njihovo približavanje jer se na vratima pojavi stariji čovek. Stajao je tamo i lenjo češao neobrijanu sedu bradu.

– Ovo mora da je stanica poštanskih kola na kojoj se menja zaprega – zaključio Buč. – Nadam se da imaju nešto za jelo.

Kada su se sasvim primakli kući, onaj čovek odluči da im pođe u susret. Tek su tada primetili da on ima pojas sa revolverom i da mu desna ruka počiva na dršci prastarog mornaričkog kolta neobično dugačke cevi.

– Zdravo, momci – dočeka ih starac i pljunu u prašinu komad

duvana za žvakanje. – Vidim da dolazite izdaleka.

– Pogodili ste – osmehnu se Buč i obrisao oznojeno lice.

Kid je ćutao. Njegove hitre oči preletale su po okolini ne bi li primetile neki znak opasnosti.

Njihov vranac naglo podiže glavu jer je u obližnjem pojilu nanjušio vodu. Ne čekajući svog gospodara, životinja sama ode do pojila i zagnjuri glavu u vodu.

– Hej, polako! – uznemiri se starac i hitrim koracima za svoje godine pritrča vrancu. – Ne sme odmah mnogo da pije. Mogao bi da uquine.

– Pobrinite se za njega – umorno reče Buč. – Možemo li da uđemo u kuću?

– Svakako, svakako – klimnu glavom starac. – Ona je i podignuta za putnike. Ovo je relejna stanica linije poštanskih kola koja voze za Redrod. Tamo je moja žena i zatražite od nje šta vam je potrebno.

Buč i Kid uđoše u polumračnu prostoriju. Kada su im se oči malo privikle, razaznali su nekoliko grubo sklepanih stolova i klupa, kao i mali šank od dasaka u daljem uglu. Kidove oči zasvetlucaše kada je spazio redove boca za šankom. Na vratima koja su vodila u susednu prostoriju razmače se platnena zavesa i jedna debela žena stvori se pored šanka.

– Šta želite? – upitala je i njeno mesnato lice razvuče se u ljubazan osmeh.

– Bokal hladne vode i bocu najboljeg viskija koji imate – naruči Buč.

Onda se njih dvojica prosto skljojkaše na drvenu klupu za jednim stolom u uglu. Dok su brisali oznojena lica vratnim maramama, stigao je zamagljen bokal pun hladne vode i boca viskija sa dve čaše. Sandens pogleda etiketu na boci i zadovoljno reče:

– Pa, ovo je marka »stara vrana«! Ako je piće originalno, brzo ćemo se povratiti.

Pošto su utolili žeđ, prijatelji navališe na viski. Kada im je žestoko piće zagrejalo stomak, oni ponovo osetiše kako ih razdire glad. Debeli žena za šankom kao da je samo čekala na to. Pre nego što je Buč stigao da zausti nešto, ona se stvori pored njihovog stola i poče da recituje:

– Imamo odličan pasulj koji se krčka na vatri, biskvite sam maločas izvadila iz peći, a naći će se i komad pečenja od sinoć.

– Donesite sve! – skoro zajeca Kid.

– I mnogo kafe! – viknu Buč za ženom, koja je već odlazila u kuhinju.

Sada se pojavi onaj starac, očigledno upravnik stanice, i priđe njihovom stolu, brišući ruke o veliku crvenu maramu sa belim tufnicama. Seo je bez pitanja za njihov sto, još jednom dobro osmotrio dvojicu odmetnika i onda rekao:

– Šta vam se dogodilo sa drugim konjem?

– Moj riđan je juče slomio nogu – objasni Buč. – Bili smo zalutali. Kada smo ugledali dim iz vaše stanice, to je bio jedan od najradosnijih trenutaka u mom životu.

– Vaš vranac nije za jahanje dok se dobro ne odmori – obavesti ih starac. – Nego, dozvolite, ja sam Vili Grim.

Prijatelji klimnuše glavama, ali ne rekoše svoja imena, što nije promaklo starom Viliju. Ipak, dalje se nije raspitivao. Sačekao je da ga oni ponude viskijem. Pošto je doneo još jednu čašu sa šanka, njih trojica se kucnuše i razgovor postade življi.

– Imate li konje na prodaju? – upita Buč.

– Nema – odmahnu glavom Grim. – Ove životinje u koralu pripadaju poštanskoj kompaniji i samo su za vuču kola.

– Šta ćemo? – Kid pogleda u prijatelja.

– Imam ja jedan predlog – javi se starac. – Naravno, zavisi od toga kuda nameravate.

– Što pre u civilizaciju – odlučno izjavi Sandens Kid. – I što dalje od ove pustinje.

– Onda ste na pravom mestu – reče starac. – Kroz, otprilike, dva sata ovde će se zaustaviti poštanska kola koja voze za Redrod. Tamo prolazi jedna sporedna pruga, kojom možete da stignete do Bauntija i uhvatite vezu sa redov-

nim ekspresom za Kolorado.

– A kada prolazi putnički voz kroz Redrod? – upita Buč.

– Bar dva puta nedeljno – odgovori stari Vili. – Ova poštanska kola trebalo bi da stignu u Redrod pre voza. Naravno, ako nešto nepredviđeno ne iskrсне.

– Onda ste dobili dva putnika, prijatelju – ozari se Kid. – Meni je dosta jahanja. Jedva čekam da se uvalim na meko sedište, a tek kada stignemo do voza...

– Nadam se da će biti mesta u kolima – promrmlja Grim. – Inače ćete morati da putujete na krovu sa vozačem.

– Samo više ne pešice niti u sedlu! – zaklinjao se Kid. Grim klimnu glavom i osmehnu se, a onda nestade u kuhinji.

– Šta misliš? – odjednom se uzbilji plavokosi revolveraš. – Da li je pametno što idemo tim kolima? Matori se nije mnogo raspitivao, ali siguran sam da nas je dobro ocenio.

– A ja sam siguran da je on do bričina i da ga se ne tiče odakle smo i kuda idemo – osmehnu se Buč. – Važno je samo da smo umakli iz Triburga i da nismo završili kao Stiv Vat i Tim Boner.

– Ti si hteo da uđemo u posao sa onim baksuzima – obrecnu se Kid. – Dobro sam predosetio da će se loše završiti. Od sada slušam samo svoje šesto čulo.

– I ono ti kaže da bi trebalo da nastavimo putovanje poštanskim

kolima? – upita Buč.

– A što da ne? – odvrati Kid. – U ovoj divljini nema ni za zvečarku posla. Od kako su vozovi potisnuli poštanska kola, na ovim retkim sporednim linijama ništa se ne događa. Biće to jedno prijatno turističko putovanje. Ko zna da li ćeš ikada više imati prilike da se voziš poštanskim kolima.

– Da, tu si u pravu – složi se Buč.

Njihov razgovor prekide dolazak one žene. U rukama je nosila veliki drveni poslužavnik prepun činija. Izgladneli odmetnici zaboraviše i na prošlost i na budućnost.

Dva časa kasnije, Buč i Kid su ulazili u velika poštanska kola. U njih su bili upregnuta tri para konja. Svi su bili riđani, što je odobrovoljilo Buča, koji je voleo ovu boju konja.

Vozač kočija mogao je biti dvojnik Viliju Grimu, iako njih dvojica verovatno nisu bili nikakav rod. Ipak, upravnik stanice i kočijaš kao da su izašli iz istog kalupa. Ista seda kosa i brada, žvakanje duvana i slična odeća govorili su da pripadaju onom soju zapadnjaka koji je već bio u izumiranju.

– Hej, Rasti! – dočeka Vili Grim kočijaša, koji se s mukom spusti sa sedišta i rukova sa upravnikom stanice. – Kako je bilo ovoga puta?

– Do sada smo dobro prošli – odgovori Rasti Bučard. – Videćemo dalje. Neću da menjam zapregu jer su mi konji odmorni, a, kao što vidim, i putnicima se ne ulazi u ovu

tvoju jazbinu. Uostalom, ima ih svega troje.

Vili Grim se okrete Buču i Kidu, koji su stajali u blizini.

– Dakle, imate mesta unutra, momci. Nego, ja sam ipak vaš dužnik. Vranac sa sedlom više vredi od mog ručka i dve karte za vožnju kolima.

– Neka bar neko vidi kakvu korist od našeg propalog izleta – odmahnu rukom Buč. – Što se nas tiče, mi smo kvit.

– Sačekajte samo trenutak – odvрати Grim ozarenog lica i utrča u kuću. Malo zatim vratio se noseći u rukama dve boce viskija iste marke koju je voleo Kid i tutnu ih prijateljima u ruke. – Neka vam ovo prekrati putovanje.

– Sumnjam da će se dosađivati na putu – rekao je opet onako tajanstveno kočijaš Rasti. – Možda će im se putovanje zauvek urezati u pamćenje.

Buč i Kid se zgledaše na ove reči, a Vili Grim počeo zbunjeno da trupa s noge na nogu. Onda prilete vratima poštanskih kola i širom ih otvori. Baš tada kroz prozor pored vrata virnu jedna mlada plavokosa devojka. Spazivši je, Buč namignu prijatelju i požuri da uđe.

Kao što je kočijaš rekao, unutra su bila samo tri putnika, pa se odmetnici udobno smestiše.

Zatim je odjeknuo povik Rasti Bučarda praćen fijukom biča. Riđani povukoše teška kola, koja izbiše na put i jurnuše prema zapa-

du. Vili Grim sa svojom debelom ženom isprati ih mašući šeširom.

Teška kola kotrljala su se preko neravnog i džombastog puta, a osovine su očajnički škripale i cvilele.

Buč ispruži noge na suprotno sedište i zadovoljno se nasmeši. Njegove plave oči zaustaviše se na licu plavokose devojke. Ona se bila pribila uz sam ugao kola da bi nekako ublažila silno drmusanje, zbog čega je svaki čas klizila sa sedišta.

– Do đavola! – počeo da stenje Kid već posle nekoliko minuta vožnje. – Koliko ima do tog prokletog Redroda?

– Šta, zar si se već zasitio vožnje kolima?! – pakosno se osmehnu Buč. – Tvoja je ideja bila da putujemo kolima.

Kidovo lice se iskrivi u bolnu grimasu i on pljunu kroz prozor u crvenkastu usijanu prašinu druma. Tog trenutka levi točak kola naleteo je na poveći kamen i kola se opasno nakriviše. Kid odskoči na sedištu i sruči se pravo na plavokosu devojku, koja uplašeno vrisnu. Njene krupne plave oči zbunjeno su gledale u crni šešir koji je revolveraš uspeo da podigne sa glave.

– Dozvolite – procedio je kroz zube. – Ja sam Hari Longbaf. Nadam se da vas nisam jako udario?

– Nisi, nisi – umeša se Buč – ali sledeći put budi pažljiviji. Izvinite što se nismo ranije upoznali. Ja sam Džordž Parker.

Devojka je iznenađeno gledala čas u jednog, čas u drugog odmetnika. Lice joj obli rumenilo. Pogled joj skrete prema jednom putniku.

Bio je to debeo čovak, crvena lica, odeven kao rančer. Imao je preko prsluka zlatan lanac za sat. Oči su mu bile zatvorene i činilo se da spava. Putnik do njega delovao je mnogo elegantnije u tamnom odelu modernog kroja, ali mu je lice bilo hladno i ukočeno, dok je sjaj u njegovim crnim sitnim očima delovao odbijajuće. Buč ga oceni kao profesionalnog kockara. Pošto mu je bio antipatičan, smesta zaboravi na njega.

Kid je u međuvremenu izvadio cigariljos i pripalio ga, ali kada kola poskočiše, nešto pepela pade na haljinu lepe devojke. Njene plave oči besno sevuše.

– Zar baš morate da istresate pepeo u moje krilo, gospodine? – ledeno je upitala.

Kidovo lice se iskrivi u ljubazan osmeh. Promrmljao je nešto nerazumljivo, što je trebalo da zvuči kao izvinjenje, i bacio cigariljos kroz prozor. Zatim je prebacio noge preko Bučovih kolena i udobnije se zavalio u sedištu.

Buč je i dalje krišom posmatrao mladu devojku. Njeno lice ga je podsećalo na nekoga koga je sreo, ali uzalud je pokušavao da se priseti na koga. Nadao se da će mu se do Redroda pamćenje osvežiti i da će rešiti zagonetku.

Najzad su odmetnici zadremali,

uspavani jednoličnim drmusanjem kola. Minuti su polako prolazili i samo bi se s vremena na vreme čulo pucanje biča i povik kočijaša Rastija.

A onda se kola iznenada zaustaviše. Putnici naleteše jedni na druge i složiše se na gomilu između sedišta.

Nečiji oštar i zapovednički glas odjeknu sa leve strane kola:

– Silazi sa sedišta, Rasti! Pazi šta radiš!

– Gospode! – vrisnu plavokosa devojka, koja se u međuvremenu izvukla na sedišta i razrogačenih očiju gledala unaokolo.

Buč i Kid takođe su se podigli. Vrlo dobro su znali zbog čega su se kola tako naglo zaustavila.

– Eto ti tvog turističkog putovanja! – pakosno dobaci Buč svome prijatelju.

GLAVA PETA

Kid je munjevitim pokretom izvadio svoj kolt. Sunčevi zraci blesnuše na sivom čeliku. Njegovo lice, do malopre pospano i opušteno, postalo je sada tvrdo i napeto.

Buč je brzo sledio njegov primer. Uz put je tiho naredio:

– Brzo na pod, gospođice!

Devojka se poslušno sagla. Debeli rančer smeteno se vrpoltio na svom sedištu. Hvatao se za svoj debeli vrat i nešto nerazgovetno mrmljao.

– I vi dole! – kratko ga opomenu

Kid. – Sigurno niste brži od olova.

Buč malo podiže glavu i kroz levi prozor ugleda tri maskirana čoveka na konjima. Napadači su imali crne marama preko lica. Dvojica su držala revolvare u rukama, dok je treći uperio pušku u vozača Rastija. Dvojica bandita uputiše se kolima.

Buč je grozničavo razmišljao. Da se u kolima nije nalazila devojka, on bi svakako drugačije postupio. Ovako je brzo vratio kolt u futrolu. Plavokosi revolveraš isto učini.

– Imaš pravo – zareža Kid. – Momci su u boljem položaju. A i ova devojčica ovde ...

Kožna zavesa na prozoru se razmače i odjeknu oštro naređenje:

– Silazite!

Buč upitno pogleda u svog prijatelja i otvori vrata. Za njim je prvi izašao rančer, s rukama visoko podignutim iznad glave.

– Nemam ni dolara – kukao je debeljko. – Kupio sam krdo goveda i sada sam bez ijednog centa. Ja ...

– Umukni! – dobaci mu jedan od maskiranih. – Čuti i stani pored onog dripca u polucilindru!

Buč se namršti.

– Slušaj, momče – polako je rekao napadaču. – Budi dobar, pa za trenutak skloni tu škljocar. Baš bih voleo da ti malo ispremeštam kosti, hvalisavi dripcu!

Cev puške bila je sada uperena u Buča.

– Ne pravi se važan! – grubo ga

opomenu maskirani.

Iz kola sada izađe onaj visoki vitki čovek u crnom odelu. Elegantnim pokretima otresao je prašinu sa kaputa i nezainteresovano preleteo pogledom preko lica razbojnika. Stao je pored rančera, kome je znoj u potocima kvasio pocrvenelo lice.

Kid je pomagao mladoj devojci. Kada se ona pojavi napolju, napadači oduševljeno zviznuše.

Jedan od njih sjaha i priveza svog konja za poštanska kola. Druga dvojica sa uperenim oružjem stadoše pred putnike.

– Vadi artiljeriju, momče! – obrati se jedan Buču. – Izvuci kolt sa dva prsta i baci ga u stranu. To važi i za ostale.

Buč i Kid se zgledaše i istovremeno baciše oružje u prašinu. Čovek u crnom odelu izvukao je ispod pazuha deringer sa dvostrukim cevima i zajedno sa futrolama bacio ga ispred sebe. Rančer samo raširi svoje debele ruke.

Razbojnik koji je privezao svog konja za kola popeo se na mesto vozača. Bič je fijknuo u njegovim rukama i teška kola pojuriše nizbrdo. Nešto kasnije, nestala su iza prve okuke i još se samo neko vreme čulo sve slabije tandrkanje točkova i potmulu topot kopita.

– Do sada ste bili dobri – procedi kroz zube jedan napadač. – Ako tako nastavite, neće vam faliti ni dlaka sa glave.

Zatim su se hitro popeli na svoje

konje, okrenuli ih i ošinuli, pa onda u brzom galopu odjurili pravcem kuda su nestala poštanska kola.

Muškarci se sagose da pokupe oružje iz prašine.

Vozač Rasti Bučard tresnu svoj otrcani šešir na zemlju i poče ljutito da ga gazi.

– Proklete hulje! – urlao je kočijaš. – Ukrali su mi kola i zapregu! Moji dobri riđani! Ne smem ni da pomislim šta će banditi uraditi s njima.

Buč i Kid izmjenjaše začuđene poglede. Prepad je bio iznenađan koliko i čudan. Razbojnici im nisu uzeli ni centa, a i oružje su im ostavili.

– Uzeli su samo kola – zamišljeno promrmlja Buč. – Hej, Rasti, znaš li ko su oni?

Sedokosi čovek se s mukom saže i podiže šešir sa zemlje. Pošto ga je ispravio i otresao prašinu, vrati ga na glavu.

– Na ovoj liniji radim već pune tri godine – progundao je. – Pozna je me svako dete. To što mi hulje znaju ime ne znači ništa.

Čovek u crnom odelu približi se grupi.

– Šta gospoda dalje nameravaju? – upitao je pomalo drsko. – Hoćemo li nastaviti put?

Rasti se besno okrete.

– Pojašite noge, prijatelju – dobacio je kockaru. – Do sledeće stanice imaju bar tri milje.

– Onda krećemo – zaključio Buč.

– Ovde ionako nemamo šta da tražimo.

Put se polako peo iz ravnice prema brdima i grupa putnika je slabo napredovala. Vrelo sunce usijalo je kamenito tle. Sada su se kretali između stenovitih gromada i onda s leve strane naiđoše na duboku provaliju, na čijem je dnu tekao mali potok. Vodena traka presijavala se kao srebro na suncu.

Kid je sve vreme gundao, ali ga Buč ućutka podsećanjem da je on želeo da pođe kolima.

Išli su još jedno pola časa, kada se Buč iznenada trže i zastade.

– Čujete li ovo! – uzviknuo je.

Rasti Bučard se ukoči. Polako je prišao ivici drumu i pogledao u provaliju. Kada se okrenuo, lice mu je bilo kao kreč.

– Gospode! – stenjao je stari kočijaš. – Gospode...

Plavokosa devojka uplašeno se pribi uz Kida. Starac sede na poveći kamen i zagnjuri glavu u ruke. Njegova koščata ramena tresla su se u grčevima.

Buč je tek tada primetio jedva vidljiv trag kolskih točkova na kamenitom tlu. Trag je vodio prema ivici provalije. Primakao se bliže i dah mu zastade. Čovek u crnom odelu stvori se pored njega.

– To su kola – promrmlja kockar. – I cela zaprega. Izgleda da je samo jedan konj ostao živ.

Teško povređena životinja još jednom bolno zanjišta. Ljudima hladni žmarci skliznuše niz leđa.

Kočijaš je pokrio šakama uši.

– Bogamu! – prošapta Kid. – Ovo njištanje mi liči na jauk ranjenog čoveka. Moramo da siđemo i prekratimo muke jadnoj životinji.

– Svakako, ortak – klimnu glavom Buč.

Čovek u crnom odelu se pobuni:

– Ali mi moramo dalje.

– Niko te ne zadržava, prijatelju – hladno odvratila Kid. – Samo ti nastavi.

Čovek besno pogleda u plavokosog revolveraša. Onda mu okrete leđa i počeo da pripaljuje cigaretu. Debeli rančer je seo na zemlju i otkopčao dugmeta svoje košulje. Teško je disao.

– Idem ja dole – odlučno reče Buč. – Sačekajte me.

Pronašao je pogodno mesto i počeo da se spušta u duboki kanjon. Tek posle dvadesetak minuta napornog i opasnog spuštanja niz stenoviti zid, uspeo je da se približi razbijenim poštanskim kolima. Mrtve životinje ležale su razbacane u neprirodnom položaju. Samo je jedan konj bio živ. Njegove izbuljene oči gledale su u Buča i u njima se video bol.

– Proklete ubice! – besno zareža odmetnik. – Baš su neljudi!

Izvukao je kolt i okrenuo glavu. Pucanj je odjeknuo provalijom i desetostruko se odbio o kamene zidove. Životinja se samo jednom trgla. Zatim se potpuno umirila.

Buč poslednji put prelete pogledom preko užasnog prizora, a za-

tim počeo da se penje uz strmu stranu duboke provalije.

Pola časa kasnije, grupa je nastavila put.

Kid je išao pored devojke, od koje je saznao da se zove Neli Klark. Pridržavao je plavokosu i pomagao joj na opasnim mestima, a ona mu je uzvraćala ljubaznim osmehom punim zahvalnosti.

Užarena sunčeva lopta polako je tonula ka zapadu kada su putnici stigli do stanice. Za razliku od Grimove postaje, ovo je bio zbijeni blok zgrada sa velikim koralom. U njemu se nalazilo dosta konja.

Na vratima je stajao mali mršav čovek i zbunjeno ih posmatrao. Njegova nekada crvena košulja bila je pokrivena šarenim zakrpama i svojim bojama podsećala na dugu.

Gas Faro je zbunjeno trljao ruke i čekao da se grupa približi. Bio je invalid. Vukao je desnu nogu, pa je zbog svojih ratnih zasluga dobio mesto na ovoj pustoj stanici.

– Šta je bilo? – upita Gas kočijaša, koji je išao ispred svih.

Rasti Bučard pogru glavu.

– Napali su nas ispred Đavolovog kanjona – saopštio je ogorčeno. – Svi su bili maskirani... Morali smo da poslušamo. Posle su kola odveli i gurnuli u provaliju. Zašto to rade, Gase?

Gas Faro uvuče još više vrat u ramena, kao kornjača i zatrepeta očima.

– To su već druga kola za posled-

nja tri dana – najzad je rekao. – Dobro je što niste pružali otpor. U onim drugim kolima jedan je poginuo. Kola su prevozila nekoliko hiljada dolara i imala su pratioce. Taj momak je uspeo da smakne jednog bandita, ali je i sam nastradao. Napadači su posle zapalili kola. I zvanično je objavljeno da je ova linija nesigurna. Juče je Klej Hanter na stanici u Goldu premlaćen i opljačkan.

– Slušajte, gospodo – umeša se čovek u crnom odelu. – Te vaše priče me ne zanimaju. Ja sam gladan i žedan.

Gas Faro ga podsmešljivo odmeri i reče:

– Rekao bih da ste kockar, gospodine. Ipak, spremiću i vama nešto za jelo, kao i svima. Uđite.

Kasnije te večeri, Gas Faro je osedlao jednog konja i odjahao za Redrod. Grupa umornih putnika smestila se u prostranoj kući.

Izjutra su došla druga kola po njih i pvela ih u grad. Redrod je bio veoma živo naselje. Na njegovim prostranim ulicama muvali su se ljudi svih zanimanja i boja. Naše putnike dočekala je buka. Vazduh je bio ispunjen raznim mirisima. Pred kancelarijom kompanije poštanskih kola putnici siđoše.

Debeli rančer svima pruži svoju krupnu mlitavu ruku i onda nestade u gomili prolaznika. Kockar je samo klimnuo glavom pa i on iščezao.

Neli Klark ostade sa dvojicom

odmetnika. Putovala je sa njima do Tendera, gde su Buč i Kid namerali da sačekaju voz jer pruga još nije bila stigla do Redroda.

Jedan čas kasnije pojavila su se nova poštanska kola, sa još dva putnika. Naši prijatelji se smestiše sa devojkom pored njih. Ona im samo reče kako je u Tenderu čeka verenik, zbog čega se Kid snuždio.

Novi putnici su bili jedan stariji čovek lica preplanulog od sunca i jedna brbljiva dama njegovih godina. Put je bio nešto kraći i prolazio je kroz pitomije predele. Ali, Buč i Kid su stalno motrili na okolinu, ovoga puta odlučni da se odupru svakom napadu. Nisu želeli više da pešače.

Svetiljke Tendera se pojavise iza jedne uzvišice. Bio je to gradić sa oko pedesetak kuća. Poštanska kola se, dižući oblake prašine, zaustaviše ispred jedne velike zgrade na čijim je vratima gorela lampa. Laki povetarac njihao je svetiljku.

– Poslednja stanica! – objavio je vozač.

Kid prvi otvori vrata i iskoči napolje. Buč ga je pratio u stopu. Oko kola se bila okupila grupa ljudi. Jedan krupan čovek njihovih godina prođe pored Buča. Osmeh nije mogao da prikrije ledeni sjaj njegovih očiju, koje je Buč, kao dobar poznavalac ljudi, odmah zapazio.

– Neli! Draga!

Plavokosa devojkica se oduševljuje no baci u zagrljaj čoveka ledenih očiju.

Kid se okrete i polako udalji. Popeo se na trem i pripalio cigariljos. Buč se nađe pored njega.

– Jeste li vi bili u kolima kada su vas napali razbojnici? – trže odmetnike nečiji glas.

Buč se okrete i ugleda čoveka srednje visine. Imao je četvrtasto lice i poštene oči koje su svetlucale u polumraku.

– Da – odgovorio je Buč. – Mi smo bili u tim kolima.

Čovek se osmehnu.

– Ja sam Ron Ričmond – predstavi se nepoznati. – Vlasnik sam ove kompanije poštanskih kola. Da li bih mogao da govorim sa vama?

Odmetnici klimnuše glavama i ubrzo se nađoše u jednoj skromno nameštenoj sobi, ali sa udobnim stolicama. Za jednim stolom sedeo je neki čovek i nešto pisao. Kratko im je klimnuo glavom kada su ušli. Ron Ričmond ih ponudi cigarama, a i sam pripali jednu.

– Želeo bih da čujem nešto više o tom napadu – rekao je.

Kada je Buč završio sa pričom, on se zagleda u tavanicu.

– Neko hoće da me upropasti – najzad progovori Ričmond. – Hoće da me nateraju da prodam ovu liniju i ne ustežu se od najgorih sredstava.

– Pa, hoćete li je prodati? – upita Buč. – Ja sam mislio da je kočijama odzvonilo.

– Ja održavam jedinu vezu između dve železničke linije – objasni

Ričmond. – Dogod se ne izgradi poprečna pruga, poštanska kola će biti neophodna. Linija je rentabilna i radiće bar još desetak godina. Samo, ako se napadi nastave, propao sam. Već sam izgubio dvojica kola i desetak konja. Račun u banci mi se stalno smanjuje. Linija je izbila na loš glas, i putnika je sve manje. – Ričmond umorno pogladi kosu. – Nemam dovoljno kola, a ne mogu da nađem ni oružane pratice.

– Slušajte, gospodine – odjednom progovori Kid. – Da li ste ikada videli smrtno ranjenog konja i čuli njegov vrisak?

Ričmond klimnu glavom.

– Koliko plaćate vozačima i pratocima? – interesovao se dalje revolveraš. Buč ga je zapanjeno gledao.

– Vozač dobija pedesetak dolara mesečno, a pratilac četrdeset.

Ričmondovo lice je odjednom sinulo puno nade. Njegove oči su grozničavo buljile u dvojicu odmetnika.

– Daću vam sto dolara za svaku vožnju i hiljadu dolara nagrade ako prestanu napadi ili banditi budu uhvaćeni.

– Pare nisu važne – odvrati plavokosi revolveraš. – Nego, da li u Tenderu ima šerifa?

– Ima, ali on je nadležan samo za grad i užu okolinu – objasni Ričmond. – Šerif Kameron je više zauzet Indijancima u rezervatu nego mojim nevoljama.

– Pa – glasno je razmišljao Kid – mislim ...

– Stoj! – ljutito dreknu Buč. – Mi smo krenuli za Kolorado, zar ne? Ili si to možda zaboravio?

– Nisam – odvrati Kid. – A da li si ti zaboravio kako si pucao u onog ranjenog konja?

Bučovo lice se iskrivi u mračnu grimasu.

– U pravu si – promrmaljao je. – Gospodine Ričmonde, možete računati na nas. Likvidiraćemo te lupteže. Pare nisu važne.

Mada mu se u očima čitala neverica, Ron Ričmond se rukovao sa dvojicom prijatelja.

– U redu – duboko je uzdahnuo. – Uzmite sobu u hotelu »Šansa«. Kompanija plaća račun. Hoćete li još neka obaveštenja?

– Svakako, gospodine Ričmonde – odvrati Buč.

Činovnik za stolom sada ustade i proteže se.

– Ja bih na večeru, šefe – rekao je i otišao iz kancelarije.

Dvojica odmetnika ga otpratiše sumnjičavim pogledima.

– To je moj blagajnik – objasni Ričmond. – Sposoban i pouzdan čovek.

Dobrih pola časa vlasnik kompanije pričao im je o stanju u njegovoj kompaniji i gradu. Posle toga, dvojica odmetnika se oprostili i na tremu zastadoše da pripale cigariljose.

– Šta misliš, Kide? – upita Buč odbijajući dimove.

– Umoran sam – odgovori plavo-kosi revolveraš. – Najbolje bi bilo da odmah odemo u krevet, a?

– Samo ti idi – reče Buč. – Ja imam još neka posla.

GLAVA ŠESTA

Buč pređe nekih stotinak jardi, do zgrade iz koje je dopirala muzika i čulo se cićanje neke žene. Pope se uz nekoliko stepenika i uđe u lokal. Tri dremljiva kauboja lenjo su se šalila sa jednom barskom damom. U dnu sale dva čoveka su igrala poker.

Barmen je dremao. Tupo je podigao glavu kada se Buč lakto-vima oslonio o šank.

– Jedan viski.

– Odmah.

Spustio je bocu sa čašom na šank. Buč nasu viski i otpi mali gutljaj. Lice mu se iskrivi od gađenja. Viski je bio loš i nekako gorak.

Odmetnikovo lice se smrknu kao nebo pred oluju, a oči mu zloslutno sevuše. Za njega i Kida skoro da nije bilo veće uvrede nego kad im neko poturi loše piće. Obišao je šank i nogom razvalio mala vratanca kroz koja se ulazilo iza šanka. Uplašeni barmen hitro ustuknu nazad. Više nije bio pospan. Smrknuti odmetnik polako mu je prilazio.

– Napolje! – tek tada izlete reč iz barmenovog stegnutog grla. – Izlazite napolje, ili ...

Istog trenutka otvorila su se jed-

na sporedna vrata na desnoj strani saluna i na njima se ukaza krupna prilika nekog čoveka. Svoju ogromnu glavu okreteo je unaokolo, da bi je zatim zaustavio u pravcu Buča. Ljudina se promuklo nasmeja i počeo da zavrće rukave svoje bele košulje.

– Šta tražite iza šanka? – cvileo je barmen. – Izlazite napolje!

Buč se nije mnogo dvoumio. Dohvatio je čašu sa šanka i gurnuo je barmenu pod nos.

– Momče – blago je rekao – ispij ovo što je ostalo. Ti si mi odabrao ovaj viski, pa bi bio red da ga malo i probaš.

Barmen je vidno podrhtavao. U jednom trenutku mahinalno je pružio ruku da bi dohvatio nešto ispod šanka, ali ga Buč preduhitri i zgrabi rukom za kragnu.

– Znači, ne pije ti se, prijatelju? – procedio je odmetnik kroz stisnute zube. – Nećeš da probaš ono što služiš gostima? U redu...

Odsečnim pokretom ruke, izručio mu je sadržinu čaše pravo u lice. Barmen zaurla. Ljuto piće peklo mu je oči kao žeravica.

– A sada lepo obriši oči! – naredi mu Buč. – Još nismo gotovi.

U tom trenutku, jedan od one trojice kauboja viknu:

– Pazi leđa, prijatelju!

Buč se munjevito okrete. Blizu šanka stajala je ona ljudina i širila svoje velike ruke. Onda on zađe iza šanka i jedva počeo da se probija između njegove ivice i polica.

– Ti si gotov, prijatelju! – promumla džin. – Počeo si mnogo da dosađuješ.

Bučova ruka munjevito polete prema koltu, ali se onda predomisli. Odupro se leđima o policu i onda se odbio od nje i glavom poleteo na protivnika. Sudar je bio toliko snažan da se odmetniku učinilo kako će izgubiti svest. Pao je na kolena i počeo da otresa glavom. Za to vreme džin je potmulo krkljao, ali je izvlačio svoje krupno telo iz tesnog prostora iza šanka.

Buč više nije oklevao. Preskočio je šank i našao se na otvorenom prostoru, gde je mogao lakše da manevriše.

U novom sudaru odmetnik izbeže dodir sa masivnim telom protivnika. Ovaj, kao zahuktala lokomotiva, prolete pored njega i tresnu svom težinom o šank. Odbio se od njega i pao leđima na pod. Buč se baci na njega i obasu ga udarcima po glavi. Međutim, džin kao da ništa nije osećao. Prikupio je svoje ogromne ruke i odbacio Buča sa sebe. Onda se, besno krkljajući, podigao sa poda.

Daske zaškripaše pod divovim nogama. Ma koliko da se Buč trudio i ulagao svu hitrinu, ljudeskari pođe za rukom da ga u jednom trenutku zakači po bradi i odbaci preko nekoliko stolova. Zaustavio se tek kada je leđima udario o zid. U glavi mu je tutnjalo. Kao kroz maglu video je da mu se ljudeskara približava, razbacujući oko sebe sto-

love kao kutije šibica.

Buč se s mukom uspravi. Shvatio je da u otvorenoj borbi sa ovakvim monstroom ne može izaći na kraj ukoliko misli da ne ostane celog života bogalj.

Oslonio se o zid i očajnički prikupljao preostalu snagu. Ideje su mu grozničavo proletele kroz glavu. Onda mu se od bola iskrivljeno lice ozari. Znao je što treba da uradi. Ovoga puta morao je da pogodi na pravo mesto.

Džin mu se sasvim primače. Ble sak u njegovim očima bio je signal za Buča da se na vreme skloni u stranu. Ogromna pesnica prolete kao munja pored odmetnikove glave i svom silinom udari o drveni zid. Prostorija se zatresla od tupog udarca i džinovog bolnog uzvika. Sada je napadač mahao povređenom rukom i krivio lice od bola.

Buč oceni da je nastupio onaj za njega najpovoljniji trenutak.

Oslonio se šakama o zid i tako dobio dobar oslonac. Malo se okrenuo u stranu i zamahnuo desnom nogom. Izbezumljen od besa, džin se nadnese iznad njega raširenih ruku, spreman da ga smrvi. Bučova noga se munjevito ispravi i vrh njegove čizme pogodi ljudeskara pravo između nogu.

Jedan trenutak ljudeskara zastade kao da je naleteo na nevidljiv zid. Lice mu preblede i on se obe- ma rukama uhvati za bolno mesto. Iz ogromnih usta izlete divlji krik. Zatim se zaljuljao i svom teži-

nom poleteo na pod, udarivši pri tom glavom o ivicu jednog stola.

Međutim, div ni ovoga puta nije izgubio svest. Ne prestajući da se jednom rukom drži za mesto gde ga je Buč udario, on je već uspeo da se četvoronoške podigne i počne da baulja prema odmetniku.

– E, sada mi je dosta! – procedi Buč kroz zube. – Nemam nameru da se cele noći nosim s tobom.

Izvadio je kolt iz futrole, uhvatio ga za cev i onda svom snagom tresnuo drškom revolvera džina iza uвета.

Ovaj se najzad skljojka i ostade nepomičan.

Umoran i iscrpljen, Buč se sruči u najbližu stolicu. Jedan kauboj hitro preskoči šank, skide jednu prašnjavu bocu sa police i sa časom stiže do odmetnika. Nasuo mu je viski i Buč ga iskapi ne brinući se mnogo za kvalitet pića. Na njegovo prijatno iznenađenje, viski je bio dobar. Trenutno mu je zagrejao stomak i grudi.

– Ko je ovaj slon? – zadihano upita Buč.

– To je Džoni Kato – obavesti ga kauboj. – Nekada je bio čuveni bokser. Nije znao za poraz. Onda je doživeo sudar vozova. Kada su ga izvukli iz ruševina vagona, videli su da je malo šenuo. Ovde živi i radi kao čuvar po salunima.

– Sve mi se čini da ga je neko nahuškao na mene – promrmlja Buč više za sebe. – Ako je tako, mogu da naslutim – ko je izdao taj nalog. Isti

tip koji naređuje i napade na poštanska kola.

– Čuvajte se ovog tipa – opomenu ga kauboj koji mu je doneo piće. Bio je to mlađi čovek riđe kose. – Džoni nikome ništa ne zaboravlja. Pokušavaće da se osveti samo zato što je bio na podu.

– Hvala, prijatelju – slabo se osmehnu Buč. – Povešću računa o tome.

Odmetnik izađe iz saluna i nađe se na ulici, gde ga dočeka sveža noć. Sada je znao da je igra počela. Ričmondov protivnik reagovao je čim je doznao da su se on i Kid umešali. Ljudeskara je imao zadatak da udesi Buča i da mu zauvek istisne iz glave bilo kakvu pomisao da radi za Rona Ričmonda.

Buč pogleda prema Ričmondovoj kancelariji. Bila je u mraku. Samo se jedan fenjer ljuljao pred vratima, bacajući svoju varljivu žućkastu svetlost na pustu ulicu. Prohladan vetar donosio je miris divljine. Buč pritisnu rukama bolne slabine i počeo duboko da udiše svež vazduh. Onda se oslonio o podupirač nastrešnice iznad trotoara i izvadio tanki cigariljos. Baš je odbijao prve dimove kada mu kroz glavu prolete misao kako je možda i Kid dobio protivnika za večeras. Bacio je cigaru na ulicu.

– Baš sam glup – glasno je proklinjao sebe dok je trčao ulicom. – Nismo smeli da se razdvajamo.

Prizemlje hotela »Šansa« bilo je prazno i veoma tiho. U blizini nije

bilo nikoga, niti se ma šta čulo. Buč potrča uz stepenice i zaustavi se u polumračnom hodniku. Nije znao u kojoj se sobi Kid nalazi. Jedino je mogao da se osloni na sluh i instinkt.

Oprezno je krenuo napred, zaustavljajući se pred svakim vratima i osluškujući.

Odjednom je zastao. Desna ruka mu se spusti na dršku kolta i on ga izvuče. Odjeknuo je metalan zvuk kada je zapeo oružje.

Nešto je tresnulo o zid. Zatim se čula zveka razbijenog stakla.

Kada je Sandens Kid uzeo od portira ključ, bio je toliko umoran da je jedva pronašao svoju sobu. Soba je bila mala i gledala je na glavnu ulicu. Nameštaj se sastojao od dva gvozdena kreveta, grubo sklepane komode, stola i dve stolice.

Kid zatvori vrata za sobnom, priđe prozoru i otvori ga. Svež vazduh jurnu u prostoriju i potisnu onaj ustajali zadah. Bacio je pogled na ulicu i spazio jednog čoveka. Kada je ovaj prolazio pored svetlosti neke lampe, na njegovim grudima blesnu metalna zvezda. Šerif je nestao u jednoj od poprečnih ulica.

Kid se ispruži na krevetu. Nije se svlačio, već je samo otkopčao pojas sa revolverom i zakačio ga za naslon stolice koju je privukao do kreveta. Sklopio je oči. Onda mu se pojavi slika one mlade plavokose devojke i njenog verenika. De-

vojka mu je nekako ostala u srcu i rado se prisećao njenog lika. Međutim, njen verenik mu se ni najmanje nije dopadao. U životu je sretao dosta takvih tipova. Sa njima nije želeo nikakve kontakte, osim preko cevi kolta.

San mu se polako prikradao i sav umoran od prethodnih dana, ispunjenih bekstvom i neprekidnim jahanjem, najzad ga savlada i on utonu u mračnu provaliju sna.

U sobi je postalo tamno. U hotelu kao da nije bilo žive duše.

Međutim, tišina nije dugo potrajala.

Vrata Kidove sobe se tiho otvoriše i dva čoveka, sa revolverima u rukama, uđoše unutra. Preko lica su imali crne marama. Jedan od njih rukom pokaza na plavokosog revolveraša.

Kid je instinktivno osetio da nije sam. Ne otvarajući oči, on se baci prema stolici gde mu je bio okačen pojas sa revolverom. Istog trenutka jedna snažna ruka ga dohvati i vrati na krevet.

– Ne mrdaj, prijatelju! – čuo je nečiji glas prigušen maramom. – Ili, možda, čezneš da osetiš olovo među rebrima?

Kid je brzo shvatio situaciju. Otvorio je oči i bolje osmotrio uljeze.

Obojica su bili visoki i snažni. Iako su na sebi imali kaubojsku odeću, iskusni odmetnik je po položaju njihovih futrola za koltove znao da nisu obični kauboji. Bio je skoro siguran da se pred njim na-

laze tipovi koji su bili umešani u napad na poštanska kola.

– Ti si Hari Longbaf, zar ne? Tako si se bar dole prijavio.

Kid odmeri čoveka koji je postavio pitanje, a ovaj nastavi:

– Upisao si svog prijatelja kao Džordža Parkera. Ko ste, u stvari, vas dvojica?

– I ja tebe poznajem – odvrati plavokosi revolveraš. – Učestvovao si u napadu na kola. Šamo, tada si imao pušku u rukama.

– Onda si sebi potpisao smrtnu presudu – hladno odgovori isti čovek. – Ti i tvoj ortak ste gotovi. Trebalo je da nastavite svojim putem i da ne zabadate nos u stvari koje vas se ne tiču. Ovakvi tipovi su nepoželjni u gradu. Koliko vam je Ričmond ponudio da radite za njega?

Kid se ironično nasmeja.

– Zar vi nas držite za budale, momci? – odvratio je. – Ti dobro znaš koliko smo dobili. Osim nas trojice, niko nije znao za dogovor. Ili, možda, zidovi Ričmondove kancelarije imaju uši? Ko vam je to ispričao? Odgovor je veoma prost, zar ne?

Maskirani sleže ramenima.

– Vidim da si bistar momak – progundao je – ali to ti ovoga puta ne može mnogo pomoći. Kada nas dvojica odemo, zauvek ćeš ostati nem.

Mada je bio imun na ovakve pretnje, Kid oseti kako mu hladni žmarci klize niz leđa. Znao je da

pred sobom ima okorele ubice.

– Imao si još neke šanse dok me nisi prepoznao – rekao mu je isti tip. Ne obožavam momke koji dobro pamte.

Kidove oči bile su prikovane za čovekov prst na okidaču. To je u ovom trenutku za njega bilo najvažnije. Grozničavo je razmišljao. Onda se hladnokrvno uspravio na postelji i pokazao prema prozoru.

– Pre nego što opališ, pogledaj kroz taj prozor – rekao je ubici. – Tamo, preko puta, stoji šerif i čeka na vas. Samo jedan pucanj, i on će dotrčati ovamo.

Kida je nešto stezalo u grlu. Znao je da otrcano blefira. Ako mu revolveraši ne poveruju, sa njim je svršeno. Mišići su mu bili napeti u grčevitom isčekivanju pucnja. Nada se samo da će zapaziti prvi pokret čovekovog kažiprsta na okidaču, koji nagoveštava pucanj i nameravao je da se onda hitro baci u stranu i tako izbegne bar prvi metak. Nijedna druga pametna misao nije mu padala na um.

– Svrši s njim! – prosišta drugi ubica. – Vidiš da samo hoće da produži život.

Maskirani je ćutao i oklevao.

– Možda ne laže – promuklo je rekao. – Video sam ono šerifsko njuškalo kako se mota oko hotela.

– Tako je – žurno reče Kid, hvatajući se za svoju šansu. – Verovatno je video kada ste ušli u hotel. Opkolio ga je i čeka na vas.

»Ovo će biti prvi put da očeku-

jem spas od nekog šerifa«, prolete Kidu kroz glavu.

– Pucaj! – skoro viknu drugi maskirani. – Okidaj, ili ću ja to uraditi!

– Čekaj, hoću prvo da se osiguram.

Revolveraš krete ka prozoru i za trenutak zakloni Kida. Odmetnik je munjevito reagovao. Bacio se na njega i uhvatio ga za ruku koja je držala revolver.

Čula se zveka razbijenog stakla. To je drugi razbojnik oborio bokal sa vodom koji se nalazio na stolu.

Odjeknuo je pucanj i metak odlete visoko u tavanicu. Zatim prasnu još jedan hitac iz istog oružja i olovo se zabi u daske poda. Maskirani je ispustio kolt i pokušavao da obema rukama odbaci protivnika u stranu. Ali, Kid se kao pijavica prilepio uz njega i koristio ga kao štit.

– Skloni se, Mete! Baci se u stranu! – urlao je drugi maskirani. – Ne mogu ovako da gađam.

Kidov protivnik je na sve načine pokušavao da se oslobodi plavokosog odmetnika. Ritao se i mahao rukama, dok ga je Kid čvrsto držao oko pojasa i sada ga malo odigao od poda. U jednom trenutku obojica su izgubila ravnotežu i pala na pod.

Tada se vrata sobe naglo otvorile.

– Ruke uvis, momci! – odjeknuo je Bučov glas.

Čovek koji je stajao sa strane od-

skoči unazad, opali prema Buču i zrno skoro očeša njegovo rame. Tip još jednom opali, ali ni ovoga puta ne pogodi cilj. Metak smače Buču polucilinde sa glave. Mada je retko kada pucao na ljude da ubije, Buč više nije oklevao. Pogodio je maskiranog u grudi. Ovaj krkljajući pade na pod.

Međutim, napadač koji se dotle gušao sa Kidom odjednom odskoči od plavokosog odmetnika i baci se kroz vrata u hodnik. Buč opali za njim, ali promaši i krupna prilika maskiranog nestade u pomrčini.

Kid se zadihano podiže i klonu na krevet, dok je Buč okretao ubijenog i skidao mu maramu sa lica. Zamišljeno je buljio nekoliko trenutaka u mrtve crte lica koje su se nazirale u polumraku sobe.

Tada se na vratima pojavi jedna krupna prilika. Na grudima mu je mutno bleskala metalna zvezda. Buč instinktivno oseti kako sa ovim čovekom mora biti oprezan. Čuvar zakona u Tenderu delovao je samouvereno i opasno. Njegove oštre oči ispitivački su prelazile sa jednog na drugog odmetnika.

– Ko je pucao? – zapovednički upita šerif.

Kid se polako diže sa kreveta.

– Ležao sam ovde kada su dva tipa upala u sobu sa revolverima u rukama – rekao je. – Hteli su da me ubiju. Uspelo mi je da ih zagovorim i onda je naišao moj prijatelj. Došlo je do pucnjave...

Šerif se naže nad mrtvim čovekom.

– Ne poznajem ga – rekao je zatim.

– To je i normalno – klimnu glavom Buč. – Njihov gazda mora da angažuje vama nepoznate ljude.

– Šta tražite u Tenderu? – upita šerif, oslonivši se leđima o zid.

– Imamo ovde jedan angažman – hladno odvrati Buč. – Uostalom, ne sviđa mi se ton kojim nam se obraćate.

– To vam uskoro neće biti mnogo važno – mirno nastavi šerif. – Sledeća poštanska kola polaze za pet časova. Napustićete Tender.

– Verovatno vas nećemo poslušati, šerife – umeša se Kid. – Mi odavde nameravamo da odemo vozom.

Plavokosi revolveraš ustade, skide sa stolice pojas sa revolverom pa ga pripasa oko struka.

– Onda ćete u zatvor – zaključio je šerif Kameron. – Ima dovoljno razloga. Sprećiću vas da od jednog mirnog mesta napravite bure puno baruta. – Pokazao je nogom na mrtvaca. – Evo, već je počelo.

– To je bila samoodbrana – odvrati Kid. – Svako bi to uradio u našem položaju.

Šerif izbeže odgovor.

– Tender je miran grad – promrmljao je. – Ovde nema mesta za revolveraše.

– Vaš grad nije tako miran kao što tvrdite i kao što to dobro znate – oštro odvrati Buč. – Šta, na pri-

mer, znači onaj napad na poštanska kola? Uostalom, mi nismo lutajući revolveraši, već nameštenici Ričmondove kompanije.

– Gle? – Kameron ih namršteno odmeri. – Trebalo bi da u to poverujem, a?

Buč sleže ramenima.

– Onda se raspitajte, prijatelju.

– Mrzi me – reče šerif. – Idemo sada u zatvor, a sutra ćemo videti.

– Meni je ovde prijatnije – primeti Kid.

U šerifovoj ruci stvori se kolt. Odmakao se od zida, držeći na oku oba odmetnika.

– Poslušaćete me? – hladno je upitao. – Brzo revolvere na pod ako ne želite koju rupu na koži!

Kid upitno pogleda u prijatelja. Znao je da može da izrešeta šerifa, ali to bi samo komplikovalo situaciju i prekinulo njihov boravak u Tenderu. Buč je prvi odlučio. Polako je spustio revolver na patos i šerif ga hitnu nogom pod krevet. Kid je još jedan trenutak oklevao, a onda se njegovo oružje nađe na istom mestu.

Šerif Kameron pokaza na vrata.

– Idemo, momci.

– Samo trenutak – zaustavi ga Kid. – Sve mi se čini da niste dobro postupili, šerife.

Kameron ništa ne odgovori, već samo pokaza na otvorena vrata. Kada su izašli iz hotela, prišao im je neki čovek.

– Pobrini se za leš – reče mu šerif. – Preturi mu džepove i vidi da

li ima dovoljno za pogreb.

– Pogreb plaćam ja – umeša se Buč, a kada ga šerif iznenađeno pogleda, brzo dodade: – Ričmond će nam dati nešto akontacije.

Šerif se podrugljivo nasmeja.

– To već nisam očekivao. Skitnica, a velikodušno sahranjuje svoje žrtve. Uostalom, uštedecete hotelske troškove. Kod mene je udobnije.

– I to nam je plaćeno – odvrati Buč, a Kid prethodno pogleda u svog druga.

Zatvor je nekada služio kao magacin. Zidovi su mu bili čvrsti i belo okrečeni. Pregrada od gvozdених rešetaka delila je ćeliju od šerifove kancelarije.

Kameron zaključa ćeliju i onda se udobno smesti u svoju kožnu fotelju. Navukao je šešir na oči, ugasio lampu i uskoro zahrkao.

Buč uzdahnu i spusti se na tvrdi ležaj.

– Ovaj Kameron je bistar momak – progundao je. – Samo, ne razumem zašto nas je zatvorio. Bilo mu je jasno da smo nevini.

– E, moj prijatelju – reče Kid sa drugog ležaja. – Znaš li nekog šerifa koji je radio po našim željama?

– Misliš li da se oni lepe za nas kao muve za med?

– Verovatno je u pitanju tvoje lice, Buče – pakosno se osmehnu Kid. – Ono prosto mami sve čuvarе zakona. Ovakvog džentlmena kao što sam ja nikada niko ne bi uhapsio.

– Gle, gle! – odvrati Buč. – Znači, moje lice je u pitanju?

– Tipično lice sa poternice – nasmeja se Kid. – Eto, to je razlog. Nadam se da ovaj tip sa plehanom zvezdom nema i naše poternice.

– A ja se nadam da nema neke veze sa onima iz Triburga – uzdahnu Buč i spusti se na ležaj. – Samo bi nam još to falilo.

GLAVA SEDMA

Dvojicu odmetnika trgla je iz sna nekakva glasna svađa. Sunce je već bilo izgrejalo i njegovi zraci jasno su osvetljavali kancelariju i ćeliju.

Vlasnik kompanije poštanskih kola stajao je na sredini kancelarije okružen svojim ljudima i raspravljao se sa šerifom. Pored njega su stajali onaj blagajnik, kočijaš i tri bradata čoveka. Smrknuto su merili šerifa Kameronu, koji je mirno provlačio prste kroz svoju gustu čekinjastu kosu.

– Ja sam ih juče zaposlio! – vikao je Ričmond. – Oni su se samo branili. To je bio napad. Zašto ste ih zatvorili?

– I šta sada?

– Pustite mi ljude, ili ću ih sam osloboditi! – zapreti Ričmond.

Četvrtasto lice vlasnika poštanske kompanije bilo je crveno od besa. Predstavnik zakona zamišljeno se smeškao.

– Dobro znate da se bez mene ništa ne može učiniti u vezi sa ovom dvojicom – reče šerif. – Ako

mi dokažete da nisu počeli prvi, ja ću ih pustiti. Znam da to ne možete. Ni oni ne mogu ništa da dokažu. Ja samo znam da su dva jadna kauboja došla u grad, odsela u hotelu i odmah potom bila napadnuta. Ja se ovde staram o redu, gospodine Ričmonde – šerifov glas postade oštriji. – Ovo me mesto plaća da uklanjam ološ što dalje iz njega. Revolveraši nemaju šta da traže u Tenderu.

– Ne lupetaj, čoveče! – uzbuđeno dreknu Ričmond. – Sigauran sam da nešto imaš protiv ovih ljudi jer oni ne pripadaju revolverašima Tresa Grifina. Kada taj dripac dovede čopor svojih ubica u grad, ti zatvaraš oči kao žena.

Ričmond je besno mahao rukama i nastavljao da viče:

– Jedva sam našao dva momka koji dobro baratju koltovima, a ti mi ih odmah hapsiš. Tu je nešto sumnjivo. Znaš da neko pokušava da me potpuno upropasti. Moram da se branim na sve načine.

– Gazda – reče Ričmondu jedan od njegovih pratilaca – upitajte šerifa koliko mu plaća Griffin. Možda biste vi platili malo više.

Šerifovo lice naglo je posivelo. Ruka mu se spustila na dršku revolvera.

– Ponovi to još jednom, Lintri!

Kameronova brada opasno se tresla. Stisnuo je zube, uzdržavajući bes i rukom pokazao na svežanj ključeva koji su ležali na stolu.

– Vodite ih – procedio je. – I ja

sam mislio da ih pustim. Ovo je bilo zbog njihove sigurnosti.

Dok je Ričmond otključavao vrata ćelije, šerif je vikao za njim:

– Znam ja vrlo dobro šta vas brine, Ričmonde! Znam, kao i svako u Tenderu, kako neko pokušava da vas upropasti i dovede do prosjačkog štapa! Po vama, trebalo bi da uhapsim Tresa Grifina, ali meni su potrebni dokazi, ne prazna nagađanja.

Buč i Kid prihvatiše svoje revolvare i ubaciše ih u futrole. Ričmond je bacio ključeve na sto.

– To nije tako jednostavno – progundā Ričmond. – Nikada nisam tvrdio da je čovek koji stoji iza svega ovoga iz Tendera. Da je to tako, ne bih od vas ni tražio pomoć. Verovatno je neko drugi.

Ron Ričmond besno krete ka vratima. Njegovi ljudi su ga sledili.

– Hej, Lintri! – šerifov glas je zvučao preteći i oštro. Oslovljeni je zastao i okrenuo glavu. – Slušaj, Lintri. Ovo ti nikada neću zaboraviti. Još jednom ćemo porazgovarati o tome.

Laš Lintri nestade kroz vrata. Buč i Kid ostadoše sami u kancelariji. Šerif ih upitno pogleda.

– I mi ćemo s vama porazgovarati o ovome – reče mu Kid. – Zatvorio nas čovek zbog naše sigurnosti! Mi smo, prijatelju, odavno odbijeni od sise i umemo da se krećemo kroz svet bez dadilje.

– Vrata su tamo – pruži šerif ruku.

Kidu se nije išlo.

– Samo još jedno pitanje, šerife – reče plavokosi revolveraš. – Taj Tres Griffin . . . nekako mi je poznato njegovo ime. Možete li nam reći nešto više o njemu?

– Zašto da ne? – suvo odvrati Kameron. – Pre četiri godine došao je u grad sa svojim ortakom Metom Alisonom. Istoga dana seo je za kockarski sto i na kartama dobio hotel »Šansu«. Zatim je igrao sa svim ljudima u Tenderu i pokupio im i poslednju paru. Dve noći su trajale te orgije sa kartama. Trećega dana Alison je imao pola grada u rukama. Četvrtog dana našli su ga mrtvog u jednoj polumračnoj ulici sa nožem u leđima. Ubica nikada nije pronađen. Lično smatram da bi ga trebalo tražiti među propalim kockarima u Tenderu. Sva imovina je ostala njegovom ortaku Grifinu. Moram reći da do danas sa njim nisam imao nikakvih problema.

– Je li to sve? – upita Buč.

– Nije, ali šta se to vas tiče? – progundā šerif. – Uostalom, idite do đavola!

Prijatelji kretoše ka vratima, a onda se Kid kao nečega priseti i kucnu prstom po čelu.

– Jeste li videli onu plavokosu devojkicu koja je juče stigla poštanskim kolima? – sa vrata je upitao šerifa.

– Da, pa šta?

– Ništa, šerife. Samo mi se čini da je Neli Klark isuviše pristojna

devojka za jednog od vaših sugrađana.

Plavokosi revolveraš dodirnu ovlaš prstima obod svog crnog šešira i zalupi vrata za sobom, ostavljajući šerifa utonulog u neprijatne misli.

Kada su ušli u kancelariju kompanije, Ričmond im klimnu glavom u znak pozdrava. Kid smrknuo to odmeri onog malog blagajnika, koji je bio nagnut nad nekim hartijama. U trenutku kada je hteo da mu se približi, Buč ga munu laktom u rebra.

– Još ne – šapnuo mu je.

Ron Ričmond priđe geografskoj karti obešenoj o zid. Osmehnuo se dvojici prijatelja.

– Bilo je glupo što sam se svađao sa Kameronom – rekao im je. – On je pošten i ispravan čovek. Nerviram se kada vidim da je veliki teoretičar. Ali, kada nešto reši da učini, onda je opasan i veoma grub.

Buč priđe karti.

– Gde su napadnuta poštanska kola? – upitao je vlasnika.

Ron Ričmond pokaza prstom jedno mesto na karti.

– Šta mislite da preduzmete? – upitao ga je.

Buč je neko vreme razgledao kartu i razmišljao. Onda je rekao:

– Odjahaćemo do vaše postaje na Bend Riveru. Tamo ćemo sačekati kola i otpratiti ih ovoga puta do Plejka. Koja kola saobraćaju u ovo vreme?

Ričmond pogleda u svog blagaj-

nika.

– Za jedan sat Bučard kreće za Redrod – brzo je odgovorio službenik. – Predveče stižu kola iz Plejka.

– U redu – klimnu glavom Buč. Sačekaćemo ta kola iz Plejka. Sutra ujutru smo ovde.

Ričmond pokaza na zadnja vrata kancelarije.

– Tamo su radionica i štala – rekao je dvojici bdmelnika. – Potražite konje za sebe i ostalu opremu. Želim vam sreću.

Našli su se u prostranom dvorištu, gde su neki ljudi popravljali jedna kola. Uputili su se štali. Topao zadah životinjskog znoja zapahnu ih na vratima. Pažljivo su izabrali konje koje će jahati i udobna sedla, pa su desetak minuta kasnije ponovo bili na ulici.

Šerif Kameron stajao je ispred svoje kancelarije i kada su mu se približili, on im dobaci:

– Pazite se, momci!

Kid ležerno odmahnu rukom i oni produžiše u galopu prema hotelu. Ljudeskara Džoni Kato je stajao na vratima raskrečenih nogu i iskeženih zuba.

– Skloni mi tu čudovište s puta, ili ne odgovaram za sebe – promrmlja kroz zube Buč. – Taj je već jednom pokušao da me uništi. Malo je nedostajalo, do đavola!

Plavokosi revolveraš sjaha i približi se ogromnom čoveku.

– Skloni se da prođem, prijatelju – rekao mu je srdačnim glasom. – Moram u hotel po neke stvari.

Džoni Kato se nije mrdao. Njegovo glupavo široko lice bilo je razvučeno u mlitav osmeh.

– Skloni se, prijatelju! – viknu Kid.

Buč se nervozno vrpolio u sedlu. Džin mu uputi pakostan osmeh.

– Kide! – upozorio je Buč druga.
– Pazi se! Taj monstrum nije baš normalan.

Kid je stajao pred grmaljem i razmišljao, a ovaj je nadimao svoj veliki grudni koš.

– Skloni se, budalo, ili ću sam da te počistim! – dreknu iz sveg glasa Kid i pođe jedan korak napred. – Kako vidiš, ja se ne šalim.

Džoni nabra čelo. Izgledalo je kao da duboko razmišlja. Onda je iznenada podigao ruke i poleteo na svog protivnika.

Kidu, koji je uspevao da brže potegne revolver od većine tadašnjih revolveraša, nije bilo teško da reaguje na ovo i da na vreme odskoči u stranu. U trenutku kada je Džin proleteo pored njega, on trže kolt i tresnu ga teškom drškom po glavi. Grmalj se zatrese kao drvo koje se čupa iz korena, a zatim se sruči u crvenkastu prašinu ulice.

Buč siđe sa konja i ležerno preskoči nepomično telo Džonija Kata.

– To sam i ja uradio – rekao je prijatelju. – Dugo nisam mogao da se setim šta pali kod ovog slona. Nego, požurimo.

Ljudeskara je još ležala u prašini kada su se njih dvojica vratila. Po-

novo su ga preskočili i onda u oštrom galopu napustili Tender. Krenuli su prema jugu, u pravcu Plejka. Uzput je Kid isprobao puške koje su dobili od Ričmonda.

– Ne volim da pucam iz ovih škljocara – nezadovoljno je rekao, mada mu je skoro svaki hitac pogadao granu drveta udaljenog preko sto jardi.

Još jedno pola časa brzo su gonili konje, a onda je Buč skrenuo svoga u gusto žbunje pored puta. Kid radoznalo pođe za njim.

– Izgleda da je naš genije nešto smislio? – upita revolveraš, gledajući kako Buč vadi cigariljos i pripaljuje ga. – Po tebi vidim da si nešto nanjušio. Govori!

Buč se zagonetno nasmeja i očuta. Njegovog prijatelja sve više je obuzimao bes.

– Zavrnuću ti šiju ako...

– Pripazi malo na svoje srce – mirno ga opomenu Buč. – Dobro, reći ću ti kada si toliko navalio. Menjam vetar i jezdim za Redrod.

– Zašto, do đavola?

– A šta si ti hteo da pitaš onog Ričmondovog blagajnika u Tenderu?

– Znam da je taj tip umešan u čitavu zaveru – odgovori Kid. – Sem njega i nas, u kancelariji nije bilo nikoga kada smo razgovarali sa Ričmondom. U gazdu ne bi trebalo da sumnjamo, zar ne?

– Tačno – složio se zadovoljno Buč. – Umeš i ti da mučneš glavom kada zatreba. Zato sam pred njim

i rekao da jašemo za Plejk. Tamo se neće ništa dogoditi. Nastradaće ponovo naš prijatelj Rasti Bučard i njegova kola. Ako budemo vešti, sa malo sreće možemo brzo da okončamo ceo slučaj i da bežimo odavde. Onaj lukavi šerif mogao bi da se priseti ko smo nas dvojica. Nego, taj gospodin Griffin je prilično zagonetna ličnost. Šta misliš?

– Ja bih tog gospodina malo obradio – odvrati Kid.

Polako i oprezno, krenuli su suprotnim pravcem podalje od druma. Izabrali su kamenit, pust predeo, obrastao kaktusima. Jaha li su tridesetak minuta, kada ih jedan odvaljen kamen koji se kotrljao niz laticu upozori na opasnost. Kid je brzo izvukao vinčesterku. Zaustavili su konje i pažljivo osmotrili okolinu.

Buč je grozničavo razmišljao, pokušavajući da prozre zamku. Po ko zna koji put preletao je očima preko stenovitog predela. Kid ga je gledao ispod oka i čekao. Njegove oštre crte lica delovalé su odlučno i energično. Buč primeti revolverašev pritajeni pogled.

– Zar ti se moj prifil toliko sviđa? – upitao ga je.

Kid besno vrati vinčesterku u futrolu na sedlu.

– Kuda ćemo sada? – upitao je. – Šta smo toliko čekali ovde?

Nedaleko od njih videle su se dve staze. Buč mamuznu svog konja i krete levom stazom, koja je vijugala između visokih stena i glat-

kih litica. Daleko iznad njihovih glava videlo se usko parče plavog neba. Prevalili su tako nepunu milju, kada staza iznenada izbi u široku dolinu obraslu visokom sočnom travom. Buč ushićeno pljesnu šakama.

– Ovde bih stvorio sebi ranč – izjavio je. Zemlja je kao stvorena za gajenje stoke. Zaista božanstveno.

– Nemoj da izvodiš – suvo ga opomenu Kid. – Ti si stoku upoznao samo kada si je krao. Prestao si to da radiš zato što ti je smrdela balega a hrana bila loša. Uostalom, ja nisam sebičan kada je u pitanju moj prijatelj. Slobodno sebi kupi ranč. Ja ću ti nekada doći u posetu.

– Pst! – opomenu ga Buč i uspravi se u sedlu. Šakom je zaklonio oči i zagledao se u daljinu.

– Jesi li ugledao nešto? – brzo upita Kid.

– Nisam siguran – neodređeno odvrati Buč. – Učinilo mi se da je nešto tamo blesnulo. Možda sam se prevario.

– Puščana cev?

– Verovatno.

Nastavili su još opreznije i tako prevalili pola milje. Opušteno su sedeli na konjima, na izgled nezainteresovani za okolinu. Posmatraču sa strane činilo bi se kao da bezbrižno jašu po svojim velikim pašnjacima. Ali, ispod te prividne ležernosti sakrivala se izuzetna napregnutost i pažnja, spremna da u svakom trenutku reaguje brzinom munje. Ruke su im se neprimetno

ljuljale u blizini oružja.

– Izgleda da sam se prevario – promrmlja Buč pošto je neko vreme krišom osmatrao okolinu.

– Ne – odvratio je njegov prijatelj. – Nisi se prevario.

Plavokosi revolveraš pokaza rukom na tle. Buč skliznu sa sedla i načini se kao da popravljajući nešto na uzdama svog konja. Malo kasnije ponovo je uzjahao.

– Trag je potpuno svež – rekao je. – Prošli su pre nekoliko minuta.

– I ja tako mislim – klimnu glavom Kid.

Buč je nastavio da razgleda okolno stenje.

– Tu negde mora da je put ili neka staza, a i poštanska kola verovatno prolaze u blizini. Moramo da požurimo.

Kid mamuznu svog konja i potera ga onoliko koliko mu je staza dozvoljavala. Buč ga je sledio. Zašli su među visoke gromade i velike bodljikave kaktuse.

Kid naglo priteže uzde i skoči sa sedla. Uzeo je pušku i otkočio je. Buč ga je munjevito sledio, psujući uz put kaktuse, čije su se bodlje nemilosrdno zabadale u meso. Sakrili su konje među stenama i nekim sitnim kržljivim žbunjem.

– Tamo napred je put – obavesti ga Kid. – Čini mi se da je okuka u blizini i verovatno će je iskoristiti za zasedu.

– Oho – veselo se zakikota Buč. – Zinuće kada nas vide. Danas će olovo zujati gore od moskitosa.

Kid se poguri iza jedne stene. Ličio je na pantera koji vreba žrtvu.

– Polazi! – viknuo je preko ramena prijatelju. – Kola stižu.

Mamuze su im zveckale dok su se brzo kretali preko stenja i oštrog kamenja. Čvrsto su stezali puške u rukama.

Odjednom su pred sobom ugledali put, uzan i krivudav. Na drugoj strani puta nalazilo se gusto povišoko žbunje. Oprezno vireći iz zaklona, Buč i Kid su pokušavali da pogledom prodru kroz to žbunje.

Mesto je bilo idealno za prepad. Stenje i šiblje spuštali su se do same ivice puta, koji je baš na tom mestu pravio poveću okuku.

Buč pronađe jednu stenu sa ravnim vrhom i pruči se po njoj. Odjednom se začu topot kopita, praćen tandrkanjem točkova.

Prijatelji se pogledaše i sporazumeše očima.

Poštanska kola su baš ulazila u onu krivinu. Rasti Bučard je sedeo na sedištu i vitlao dugačkim bičem. Starac je znao da je to mesto idealno za zasedu i zato je terao zapregu da što brže juri. Njegova sedokosa glava okretala se preplašeno na sve strane. Međutim, za sada se ništa nije događalo.

GLAVA OSMA

– Da se nismo prevarili? – tiho reče Buč.

– Nismo! Pogledaj! – dobaci mu Kid. – Eno dolaze!

Tri maskirana čoveka odjednom se stvoriše na završetku krivine. Rasti Bučardu nije preostalo ništa drugo nego da koči. Kola su se zaustavila i starac je podigao ruke uvis, ali mu je zato jezik proradio:

– Šta je, hulje? Čovek od vas ne može da ima mira. Zašto opet napadate moja kola? Da me nije stegao reumatizam, videli biste već kako peče moje olovo! Lopovi!

– Mnogo brbljaš, matori – prezrivo ga prekide jedan od maskiranih. – Silazi dole, budalo!

Ali, Rasti se razbesneo.

– Neću! Ovoga puta neću! Pucajte ako imate hrabrosti!

Vozačeve reči su zvučale hrabro i odlučno. Po njegovom licu se videlo da namerava da istraje i ostane pri svom.

Jedan od napadača podiže pušku i opali iznad Bučardove glave. Međutim, starac nije reagovao. Samo se podrugljivo nasmejao.

– Ne gađаш loše, momče – dobacio je strelcu. – Probaj još jednom!

Drugi metak mu odnese šešir sa glave.

– Sada je dosta – opomenu ga maskirani čovek. – Igra je završena. Sledeći metak će te oduvati sa sedišta. Ne izigravaj heroja, matori, već silazi!

– Nikada! – zarežao je Rasti. – Nikada!

Kid polako diže svoju pušku. Trenutak pre nego što će maskirani povući okidač, iz cevi Kidove

vinčesterke sevnu plamen. Napadač vrisnu i ispusti pušku. Uhvatio se za krvavu ruku i nastavio da jauče. Njegovi drugovi su se hitro okrenuli i počeli nasumce da pucaju.

Rasti Bučard kao da je čekao taj trenutak. Skočio je sa kola i dohvatio pušku koja je ležala na zemlji. Jedan napadač je to video i opalio na njega. Starčevo telo se trže. On se sruči pored točkova kola.

Buč i Kid su slali metak za metkom. Uplašeni konji maskiranih napadača njištali su i visoko se propinjali. Jednog od njih metak je pogodio u glavu i životinja se kao gromom pogođena srušila na zemlju. Njegov jahač je uspeo da iskoči iz sedla, ali ga je olovo stiglo u trenutku kada je pokušao da se domogne nekog zaklona. Čovek se obrte oko sebe i sruči pored mrtvog konja.

Treći napadač je uspeo da se dočepa izlaska iz krivine i da nestane iza nje. Topot kopita njegovog konja izgubio se u daljini. Bio je to razbojnik koji je pucao na Rasti Bučarda.

– Ja idem za njim – kratko je rekao Kid. – Postaraj se za Rastija i putnike!

Sa otkočenom puškom, Buč siđe na put. Iz kola su izašle dve preplašene prilike. Postariji lepo obučen čovek držao je ispod ruke ženu svojih godina. Gledali su ga iznenađeno i zbunjeno.

Buč je okrenuo mrtvog bandita na leđa. Staklast ukočen pogled

njegovih zenica bio mu je dovoljan.

– Nisi imao sreće, prijatelju – promrmљao je za sebe i približio se drugom razbojniku, koji je još imao crnu maramu preko lica. Ležao je u blizini mrtvog kočijaša. Jednim pokretom Buč mu strže maramu sa lica.

– Zdravo lupežu – pozdravio ga je zajedljivo i munuo ga nogom u rebra. – I ti nisi imao sreće, zar ne?

Ranjeni čovek promrmљa nešto nerazgovetno. Buč mu pogleda ranu. Kidov metak odneo mu je dobar komad mesa sa podlaktice.

Oduzeo je banditu oružje i približio se putnicima koji su stajali pored mrtvog Bučarda.

– Metak ga je pogodio pravo u grudi – reče putnik tužnim glasom. – Jadnik, bio je hrabar.

Bučove oči dobiše leden izraz. Prekrstio se i skinuo šešir. Čitav minut stajao je nepomično i odavao poštu hrabrom kočijašu. Zatim je vratio šešir na glavu i promuklim glasom rekao:

– Vraćamo se u Tender. Pomozite mi da mrtve prenesemo u kola.

Čovek je klimnuo glavom. Deseetak minuta kasnije, leševi su bili na krovu kola i čvrsto uvezani.

Buč se vratio ranjenom napadaču. Ovaj se ironično smešio.

– Ranjen sam i u nogu, pa ne mogu da idem – saopštio mu je. – Moraćete da me nosite ako želite moje društvo.

Bučove usne skupiše se u uglo-

vima. Naglim pokretom zgrabio je čoveka za grudi košulje i podigao ga.

– Hodaćeš i mrtav – prosiktao je Buč i grubo ga gurnuo ispred sebe. – Penji se u kola! Ako želiš da postaneš leš, probaj da pobegneš! To ti i preporučujem, bitango!

Napadač pognu glavu i hramljući se pope u kola. Buč mu previ maramom ranu na ruci, onda mu uveza ruke i noge pa ga gurnu u ugao sedišta.

– Ne plašite se, gospođo – osmehnuo se na onu ženu. – Ovaj vam neće smetati. Prihvatite njegovo društvo do Tendera.

Buč se vrati u žbunje po svog konja i onda se pope na vozačevo sedište. Okrenuo je kola i poterao odmornu zapregu nazad u grad.

Njegov dolazak u Tender izazvao je uzbuđenje. Ričmond i šerif Kameron pritrčase kolima. Lice vlasnika linije bilo je potamnelo od straha.

– Da – klimnu glavom Buč na njegov upitni pogled. – Opet napad na kola.

– Šta je sa Rastijem? – upita šerif.

– Ovde je, gore – odgovori Buč. – Mrtav je. To nismo mogli da sprečimo.

Ron Ričmond se zatetura i osloni na kola. Njegovo oznojeno lice postalo je pepeljastosivo i starije za nekoliko godina.

– Gospode! – očajnički je mrmљao. – Gospode!

– Od napadača je samo jedan

umakao – objašnjavao je Buč šerifu. – Jedan je mrtav, a jedan je tu u kolima. Za trećim je odjahao moj prijatelj.

Buč skliznu sa sedišta i nadlaničom obrisao očnojono lice. Oko kola se okupila gomila ljudi. Tu su bili Tres Griffin i ogromni Džoni Kato.

– Šerife – tiho reče Buč – možemo li malo da porazgovaramo?

Kameron klimnu glavom.

– Skinite mrtve sa kola – naredio je prisutnima. – Ti, Bobe, prebaci ovog lupeža u moju kancelariju.

Jedan čovek u kožnoj bluzi stade pred čuvarom zakona.

– Čemu tolike komplikacije, šerife? Rasti je ubijen, i to je dovoljan razlog za vešanje.

– Uradi kao što kažem – oštro odvrati Kameron. – U mom gradu vlada zakon.

Čovek sleže ramenima i izgubi se u gomili. I ostali počеше da se razilaze.

– Sve je to ološ – namršteno reče šerif i pljunu u prašinu. – Kada treba nekome navući omču oko vrata, svi su tu, a kada treba da organizujem poturu, nema nigde nikoga. Eto, za takve ljigavce ja rizikujem svoj život. Ponekad mi dođe da sve oteram do đavola i nestanem.

– Nije to slučaj samo ovde – pouči ga Buč. – Svuda je to tako. Nisu to više ljudi koji su nekada osvajali Divlji zapad. Oni žive udobno i tra-

že svoj mir. Teško ih je pokrenuti da jure za odmetnicima. U to sam se ja često uverio – dvosmisleno je dodao.

– Možda ste u pravu – uzdahnu šerif. – Nego, o čemu imamo da razgovaramo?

– Radi se o blagajniku koji radi kod Ričmonda.

– A, tako. – Šerif skupi usne u jednu crtu. U očima mu nešto blesnu. – Da čujem?

Buč se obazre unaokolo. U blizini nije bilo nikoga. Počeo je da priča. Šerifovo lice postajalo je sve mračnije.

– Vaša sumnja ima dobre temelje – zaključio je kada je Buč završio. – Trebalo bi privesti tog tipa.

– Spreman sam da vam pomognem.

– Onda, polazimo! – i šerif odlučno krene prema kancelariji.

Njih dvojica su načinila samo nekoliko koraka kada iz zgrade odjeknu prasak teškog kolta. Zazvečše okna na prozorima. Onda se začu nečiji samrtnički jauk.

Tle je bilo tvrdo i kamenito. Kid je nekoliko puta gubio trag. Morao je da sjaše. Nisko pognut nastavljao je mučno kretanje. Najzad kamenito tle pređe u meku zemlju. On se pope na svog konja i potera ga. U ruci je držao otkočenu vinčesterku i pažljivo motrio oko sebe. Tragovi su vodili ka zapadu. Ukoliko bi zadržali taj pravac, doveli bi ga pravo u Tender.

Za plavokosog revolveraša više nije bilo nikakve sumnje. Protivnik Rona Ričmonda živeo je u Tenderu, odakle je organizovao napade na poštanska kola. Činilo mu se da bi mogao da kaže i njegovo ime, ali još nije imao čvrstih dokaza. Misli mu same od sebe skretoše na plavokosu devojkicu. Lice mu se smračilo kada je počeo da razmišlja o njenom vereniku.

Zauzet mislima, suviše kasno primetio je čudno ponašanje svog konja.

Metalno škljocanje revolvera prenelo ga je iz misli. Dolazilo mu je iza leđa.

Glas koji je zatim odjeknuo bio mu je nepoznat:

– Upao si u klopku, prijatelju. Baci pušku! Cev mog kolta upraljena je pravo u tvoja leđa. Diži ruke ako si pametan!

Kid zaškruta zubima od nemogućnog besa. Proklinjao je svoju neopreznost i plavokosu devojkicu. Nepoznati ga je dobro namagario.

Čoveku se nije mnogo svidelo Kidovo dvoumljenje.

– Ne zamaraj se mislima kako da se izvučeš – dobacio je revolverašu. – Imašec rupu u leđima pre nego što stigneš da nešto pametno smisliš.

Kid je shvatio situaciju. Otvorio je ruku i puška je skliznula na zemlju.

– Sjaši!

Plavokosi odmetnik polako iz-

vuče noge iz uzengija i spusti se iz sedla. Stajao je ukočen i nepokretan.

Napadač je sada bio udaljen od njega oko četiri koraka. Cev njegovog kolta bila je uperena u Kidove grudi.

Čovek se još više približi Kidu.

– Šta hoćeš od mene? – mirno ga upita Kid. – Hajde požuri, nemam vremena za gubljenje.

– Izvadi tu gvožduriju iz futrole i baci je na zemlju. Pazi, uhvati dršku samo sa dva prsta. Onda se povuci dva koraka.

Kid je znao da svaki pokušaj znači samoubistvo. Poslušno je izvršio naređenje. Revolver mu je golicao prste dok ga je izvlačio.

– Baci ga! – komandovao je napadač.

Kid ispusti oružje na zemlju.

– Sada tri koraka nazad!

Čovek podiže Kidovo oružje i zaveže ga za pojas svojih pantalona.

– Moj konj je naleteo na rupu i slomio nogu – rekao je revolverašu. – Zato ću se poslužiti tvojim. Ti ideš ispred mene. Poslednji put te opominjem, bez ikakvih trikova. Je li jasno.

– Sasvim.

Razbojnik je pojahao Kidovog konja i vinčesterkom ga munuo u leđa?

– Kreći, amigo. I ne zaboravi na moju opomenu.

Stežući zube od besa, Kid krete. Visoke potpetice na čizmama smetale su mu u hod. Išao je polako,

zgrčenih usana i lica pokrivenog znojem.

– Napravićemo malu pauzu – reče u jednom trenutku nepoznati.
– Tvoj konj se umorio.

Kid je seo u senku jednog žbuna i sa olakšanjem izvadio iz džepa cigarete.

Razbojnik ga je posmatrao, zabacivši na potiljak svoj veliki šešir mokr od znoja.

– Je li Bučard mrtav?

Kid ga začuđeno pogleda. U čovekovom glasu primećivala se doza zabrinutosti.

– Tako je izgledalo, ali nisam siguran – odvratio je. – Možda je teško povređen i ovog trenutka umire.

Čovek je sjahao i duboko uzdahnuo.

– Nisam hteo da ubijem starog. Do đavola, pucao sam mu u ruke, ali on se pokrenuo.

Kid ga hladno odmeri.

– S tim je trebalo računati, prijatelju – rekao mu je. – Kada jednom potegneš oružje, moraš da računaš da ćeš nekoga povrediti. Nemoj da te grize savest.

Nepoznati besno viknu:

– Ne pucam ja od juče, amigo! Starca zaista nisam hteo da ubijem. Rasti je bio dobar čovek.

– Gle, kao da si ga poznavo? – upita Kid.

Nepoznati je zamišljeno gledao u plavokosog revolveraša. Svaki njegov pokret odavao je snagu i nemir. Bio je odeven kao i svi des-

peradosi. Da li je postao razbojnik zbog avanture, ili zbog novca, pitao se Kid. Njegovo ponašanje govorilo je da je krenuo van zakona sasvim slučajno. Nazad nije mogao. To je Kid veoma dobro razumevao. Prestao je da lupa glavu i ustao.

– Kuda me to vodiš? – mirno je upitao.

– U naš logor – kratko je odvratio čovek. – Tamo će se odlučiti šta ćemo s tobom.

– Ko to odlučuje?

– Prilično si radoznao, zar ne? To te je i dovelo u ovakvu situaciju. Da se niste petljali u sve ovo, ne biste imali neprijatnosti.

– Nismo baš bili željni avantura – odvratio Kid. – Njih smo imali preko glave, ali ne mogu mirno da gledam kada neko sakati nedužne konje i ostavlja ih da umiru u mukama, ili ubija mirne starce. Ja i moj prijatelj smo uvek protiv toga.

Razbojnik se gromoglasno nasmeja.

– Gle, gle! – rekao je. – Znači, vi ste vitezovi pravde i časti. Nisam znao da takvi još postoje, naročito među skitnicama kao što ste vas dvojica.

– Tvoje neznanje bi moglo da ispuní ovu dolinu – odvratio Kid. – Nemoj da misliš da mi te je zbog toga žao.

Lice bandita se smrće. Preteći je prosiktao:

– Bio sam suviše dobar s tobom. Napred!

Mamuznuo je konja. Životinja nalete na Kida i obori ga. Revolveraš ćutke ustade i pođe ispred napadača. Sporo su napredovali po velikoj vrućini. Kid je imao utisak kao da su mu čizme od olova. Znoj mu je u potocima tekao niz leđa i pekao kožu. Skoro čitav sat trajalo je to mukotrpno kretanje kroz kameniti predeo.

Ponovo su naišli na jednu malu dolinu. Negde u blizini čuo se žubor potoka. Jedna uska staza vodila je pravo prema njemu. Kid ubrza korake jer je počeo da oseća strahovitu žeđ. Prosto se bacio u bistru vodu, koja je delovala kao melem za njegovo usijano telo i grlo. Podigao je glavu iz prohladne vode i osetio se kao preporođen.

Nepoznati je stajao u blizini sa revolverom u ruci i posmatrao ga.

– Već smo skoro stigli – kratko mu je saopštio.

Kid odahnu i bodro krete stazom. Mada je lakše išao, osećao je strahovit umor po čitavom telu.

– Izgleda da nisi navikao na pešačenje – iza leđa mu pakosno dobaci bandit. – Samo hrabro napred! Još stotinak jardi, pa smo na cilju.

Uskoro je ugledao malu kamenu kuću. Nalazila se na brežuljku, okružena visokim drvećem i obasjana suncem. Tri konja su mirno stajala u blizini.

Dok je njegov pratilac vezivao svog konja, vrata na kući se otvorile i na njima se ukaza lice jednog

deteta. Bilo je boso. Na sebi je imalo samo pocepane pantalone. Na njegov piskav krik, iz kuće ispade čovek sa rukom u zavoju i licem punim modrica.

– Hej! – nastavljao je da viče dečak svojim kreštavim glasom. – Evo Vensa Šajlera! Imamo posetu!

– Ovaj drugi mi je nešto poznat – progundā čovek na vratima.

Šajler je mahnuo dečaku i onda se obratio čoveku sa modrim licem:

– Imaš pravo, Jense. Ovog gospodina ste juče posetili. Nego, ne donosim dobre vesti.

Kid je tek sada pažljivo osmotrio mališanovo lice. Sada iz blizine, pred sobom je video naboran i grub lik. To nije bio nikakav dečak, već čovečuljak, koji počeo nervozno da trlja šake. Prišao je sasvim blizu Kidu i oštro ga odmerio.

– Šta je bilo sa Nelsonom i Kventinom? – upita čovečuljak. – Gde su oni?

– Kventin je mrtav – suvo odvrati Šajler. – Nelson je ili mrtav ili ranjen. Ovaj tip nam je sa svojim prijateljem napravio zasedu i upropastio čitavu akciju. Pucao sam na kočijaša i ubio ga. Uspeo sam da umaknem, ali konj mi je slomio nogu, pa sam morao da ga ubijem. Srećom, to mi je pomoglo da na jednom mestu sačekam ovog tipa. Sada me evo s njim. Tako ti je to u životu, Tome Redvile.

Mali Tom Redvil zamišljeno se češkao po glavi. Lice mu je bilo

razvučeno u odvratnu grimasu.

– Tako – rekao je otegnutim glasom. – Znači, ta dva tipa su ubila Kventina, a Nelsona ranili. Zašto si ga doveo? Trebalo je da ga likvidiraš.

Čovečuljak se okrete Kidu i dodade sa osmehom:

– Ti, svakako, znaš da se odavde ide pravo gore, zar ne?

Čovek na vratima je za sve to vreme ćutao i mrko merio Kida. Sada mu je polako prilazio, držeći ispred sebe ruku u zavoju. Iznenadni udarac pogodio je Kida u bradu i odbacio ga na zemlju. Oštro kamenje zapara mu leđa, a tanak mlaz krvi poteče mu niz bradu. Ostao je da leži, ali je pratio svaki pokret svog napadača.

– Ti si mi slomio ruku, huljo! – grmnu bandit. – Nikada više neću moći da je upotrebim kao pre. Platićeš mi za to!

– Ti si budala – odvrati Kid. – Ruka ti je slomljena zato što si ušao u pogrešnu sobu. Nisi očekivao da će doći do borbe. Budi srećan što te je samo to snašlo. Tvoj partner nema šta da brine na ovom svetu. Ne pripisuj svoju povredu drugome.

– Još mi se i rugaš? – prosiktao je bandit. – Čuješ li ga, Tome?

– Izgleda da je neka velika šaljivčina – smejao se kepec.

– Banditova noga munjevito se podiže i zabi Kidu u slabine. Revolveraš se otkotrlja u stranu. Skoro je izgubio vazduh. Onda ga stiže i

drugi udarac.

Vens Šajler viknu:

– Prestani da ga udaraš, inače ćeš imati posla sa mnom!

U njegovoj ruci stvorio se kolt, a lice mu je bilo smrknuto. Čovek sa modricama se okrete i iznenađeno ga pogleda.

– Ti si poludeo, Šajlere! Šta te se tiče šta ja radim sa ovim tipom?

– Pućaću ako nastaviš! – ledeno ga je opomenuo.

Majušni Redvil je polako izvuкао kolt iz džepa na pantalonama. Stajao je malo po strani, Šajler nije primetio taj pokret.

GLAVA DEVETA

Nakazni čovečuljak zakreštao je iza njegovih leđa:

– Šta je s tobom, Vense? Valjda nemaš ništa protiv Jensove šale? Mi smo, ipak, prijatelji, zar ne, Vense?

Šajler je znao da ga mali čovek ima u šahu. Nije želeo ništa da rizikuje. Ipak, računao je na svoj kolt, koji je i dalje držao uperen u široka leđa Jensa Banermana.

– Moram da te razočaram, Tome – hladno reče Šajler. – Mi nikada nismo bili prijatelji, niti ćemo to ikada biti. Vas dvojica ste sadisti. Tu se razlikujemo, Tome. I srećan sam zbog te razlike, veruj mi.

Tom Redvil se turobno nasmeja. Njegova velika glava klatila se na sićušnom telu.

– Dobro ja znam šta ti misliš o

nama, Vense – zapištao je čovečuljak – ali to ničemu ne vodi, shvataš li? Šerif i vešala isto tako čekaju tebe kao i nas. Sedimo u istom čamcu i samo gubimo vreme ako se svađamo. Ti to kao da zaboravljaš.

– Varaš se, Tome – besno je odvratio Šajler. – Stalno mi zvočaš o tim vešalima da mi se to popelo na vrh glave. Dobro znam šta me čeka, ali to ne znači da treba da postanem životinja. U meni postoji i uvek će ostati nešto od čovečnosti. Je li ti jasno?

– Zaboravio si da su ovaj dripac i njegov prijatelj ubili naša dva druga, a Jensu slomili ruku. Za Nelsona još ništa ne znamo. Zar ne vidiš da su svoj konto potpuno iskoristili?

– Vidim, ali nam to ne daje prava da čoveka smatramo stokom.

– Šta da radimo, Tome? – nestrpljivo upita Jens. – Da okrenem lice toj budali?

– Ne – zaključio je kepec posmatrajući Šajlera. – Pucaće.

Čovečuljak je polako vratio svoj kolt za pojas. Zatim se naglo okrenuo i bez ijedne reči nestao u kući.

– Dakle, Jense, hoćeš li nastaviti sa tim batinjanjem? – reče Vens.

Krupni bandit besno steže zdravu pesnicu. Mračno je odmerio Kida na zemlji, a onda nestao u kući.

Šajler je zamišljeno gledao u vrata iza kojih je bandit nestao. Zagonetan osmeh lebdeo mu je na us-

nama. Spustio je kolt u futrolu i okrenuo se Kidu.

– Nije trebalo da te dovodim – nervozno je rekao plavokosom revolverašu – ali sada je kasno. Ustaj!

Kid se s mukom podiže na noge i nadlanicom obrisao krv sa brade.

– Pusti me da pobegnem, Vense – tiho je rekao Kid. – Obećavam da ću se založiti za tebe u Tenderu.

Bandit se mračno nasmeja. Rukom je pokazao prema kući i rekao:

– Tamo ima jedan podrum. Za sada je dosta razgovora.

Kid je shvatio da nema svrhe da dalje razgovara sa Šajlerom. Ovaj je već ionako dosta učinio za njega. Sporim koracima ušli su u kuću.

Prostorija je bila prilično velika i polumračna. Nizak krov imao je podosta rupa na tavanici. Trule daske zaškripaše pod Kidovim nogama.

Tom Redvil je sedeo na krevetu. Neprijateljski ih je odmerio kada su ušli. Jens je sa flašom u ruci stajao oslonjen o zid i gledao nekud kroz prozor.

– Šta ćeš s njim? – kratko upita čovečuljak.

– Zatvoriću ga u podrum.

– Dobro – progundao Redvil. – A šta onda? Hoćeš li da tamo umre od gladi?

– Sredićemo to kasnije.

Redvil sleže ramenima. Međutim, Kidu nije promaklo podmuklo svetlucanje u kepečevim očima. Nije mu bilo teško da zaključi kako

je mali zlikovac najopasniji i da od njega treba najviše i da se čuva. Krupni Jens delovao je priglupo i pomalo divlje. O Vensu Šajleru još nije imao određeno mišljenje. Ovaj mu je još bio zagonetan. Posedovao je priličnu dozu čovečnosti, ali se u izvesnim trenucima mogla nazreti surovost i čelična odlučnost.

Vens Šajler otvori četvrtasti poklopac u podu.

– Moraš da skočiš dole, prijatelju. Nema tu više od dva jarda. Hajde skači! Nećeš polomiti noge.

Kid pogleda u tamni otvor i neodlučno zastade na njegovoj ivici. Težak zadah iz podruma zapahnu mu nozdrve.

Skočio je i dočekao se na noge i kolena.

– Hej, ovde ima pacova! – dreknuo je iz pomrčine.

– Pametan čovek kao ti ne plaši se pacova.

Kid podiže glavu i pogleda u ozbiljno Šajlerovo lice nagnuto nad otvorom.

Kapak se spustio i oko njega zavlada potpun mrak.

Odjek pucnja odbio se o zidove kuća.

Na ulicama Tendera odjednom je postalo mirno i tiho. Samo se čuo bat koraka šerifa Kamerona i Buča Kasidija.

Buč je prvi uleteo u Ričmondovu kancelariju.

Neki šum ga natera da naglo zastane kod vrata. Izvukao je revol-

ver i otkočio ga. Onaj šum se ponovio.

Buč oprezno zakorači unutra. Odmah je zapazio da su zadnja vrata otvorena i da se ljuljaju na promaji.

– Šta se dogodilo? – upita Kameron iza njegovih leđa.

Buč zausti da mu odgovori, kada njegov pogled skliznu na pisaću sto. Iza stola se videla nečija ukrućena noga.

– Tamo! – kratko je rekao. – Tamo neko leži.

Prišli su stolu. Ričmondov blagajnik ležao je na podu u bari krvi. Šerif kleče pored njega. Nekoliko trenutaka kasnije uzviknuo je:

– Brzo po doktora! Još je živ i možda ćemo saznati ime ubice.

Buč istrča napolje. Pred kancelarijom kompanije poštanskih kola već su se okupljali ljudi. Zgrabio je jednog čoveka za ruku i rekao mu:

– Brzo po doktora, prijatelju! Trkom!

Čovek nestade u gomili.

Ron Ričmond se jedva probijao kroz okupljene ljude. Njegovo lice sada je bilo belje od kreča. Jedva je uspeo da se popne uz stepenice i osloni o drveni stub nastrešnice. Buč ga polako uvede u kancelariju, a onda produži do velikog stražnjeg dvorišta. Tamo je zatekao dosta ljudi. Kao da su ga očekivali.

Jedan snažan čovek prvi je progovorio:

– Meni je svega dosta, prijatelju.

Ni sekundu više ne ostajem ovde. Niko više nije siguran ni za svoj goli život. Ja imam ženu i decu. Ono što se blagajniku dogodilo može sutra i svakome od nas. Ja idem. Poručite gospodinu Ričmondu da nađe drugog majstora.

U okupljenoj gomili začuše se uzvici odobravanja. Buč je ćutao i merio prisutne. Na kraju je zadržao pogled na onom krupnom čoveku.

– Ti si kukavica, prijatelju – rekao mu je.

Buč je ućutao i pažljivo čekao njihovu reakciju. Znao je da će se svi ostali držati odluke ovog čoveka. Odlazak radnika značio bi za Ričmonda potpunu propast.

Snažni majstor je grizao usnu. Na slepoočnicama mu iskočiše žile.

– U redu – progovorio je posle kraće pauze. – Ja sam kukavica. Bolje je i to biti nego leš. Možete li mi reći šta bi se dogodilo sa mojom porodicom kada bih poginuo? Ako znate odgovor, ja ostajem ovde. Ako ne...

Čovek sleže ramenima.

– Imaš pravo – složi se Buč. – Idi i brini se za svoje. Dok je Ričmondu išlo dobro, svi ste bili zadovoljni. Hleba je bilo u izobilju. Sada, kada čoveku treba pomoći, okrećete mu leđa i bežite. To se mene i ne tiče, ali pošto ste me pitali za mišljenje, mogu da vam kažem da nimalo ne cenim takvu vrstu ljudi.

Okrenuo se da pođe, a onda se

kao nečega prisetio i rekao im:

– Imam još jednu novost za vas. Blagajnik je radio za bandite koji su uništavali poštanska kola. Ubili su ga da ih ne bi odao. Niko od vas nije u opasnosti jer za ubice niste interesantni. Tako, a sada možete da idete.

– A Rasti Bučard? – upita jedan čovek. – Šta je s njim? I on je ubijen, a siguran sam da nije pripadao banditima.

– Rasti je bio pošten i vredan čovek – strpljivo reče Buč. – Savesno je obavljao svoj posao i zato je poginuo. Po tome se on i razlikuje od vas.

Buč se vrati u kuću i zalupi vrata za sobom. Ostao je za trenutak tamo i osluškivao.

Ljudi su glasno raspravljali.

– Izgleda da ću ipak ostati – čuo je onog majstora. – Ovaj revolveraš je u pravu. Kada je gusto, ostavljamo čoveka na cedilu.

Buč se zadovoljno vrati u kancelariju. Pored stola je zatekao lekara kako nemoćno širi ruke.

– Žao mi je, gospodo – govorio je lekar – ali ja sam nemoćan. Ranjenik nema nikakvih izgleda. Došlo je do unutrašnjeg krvarenja i samo je pitanje vremena kada će sve biti gotovo. Zbogom, gospodo.

Vrata se za njim zatvoriše.

Buč upitno pogleda šerifa, koji nemoćno sleže ramenima.

– Svršeno je s njim.

Buč uzdahnu i pogleda u olovnosivo lice Ričmondovog blagajni-

ka.

– Odneće ime ubice u grob – progundao je. – Šteta. Da je nešto rekao, sve bi bilo drugačije. Šta ćete sada, šerife?

– Malopre si bio u dvorištu? – upita ga Kameron. Da li je neko od radnika video ubicu?

– To nisam pitao, ali pokušajte vi, šerife.

– Svakako. – oštro reče Kameron.

– Nego, šerife – oprezno počeo Buč -- šta mislite o jednoj poseti Tresu Grifinu? Možda će se nečim izdati?

Šerif je oklevao. Ričmond po prvi put prekide neprijatnu tišinu.

– Ne trudite se, Kamerone – rekao je muklim glasom. – Prodaću kompaniju, pa će prestati sva ova grozna ubistva. Više ne mogu da podnosim da ljudi upiru prstom u mene. Moj protivnik je dobio igru.

Ričmond je govorio kao u transu. Njegova nekadašnja vitalnost i energija potpuno su nestale. Delovao je slomljeno i izgubljeno. Odgovornost za živote svojih ljudi naterala ga je na predaju.

– Znam da me ne shvatate – tiho je nastavio. – Ne razumete me. Dobro, možda ni ja samog sebe ne mogu da razumem. Želeo sam da budem čvrst i opasan protivnik, ali nisam uspeo. Osećam se bespomoćnim pred brutalnošću svoga neprijatelja. Da sam znao da će početi sa prolivanjem krvi, odmah bih prodao liniju. Ovako, ispalo je

malo kasno, ali ipak na vreme. – Rukavom je obrisao oznojeno lice i skrenuo pogled na ispruženog blagajnika. – Eto, on je mrtav. Umro je a da nismo ni primetili. O njemu više nemamo prava loše da govorimo.

Šerif potapša po leđima vlasnika kompanije i odlučno mu reče:

– Ričmonde, ako odustanete u ovom trenutku, stari Rasti Bučard uzalud je poginuo. On je branio i svoju i vašu čast i čast cele kompanije. Da li je to bilo besmisleno? Mi smo na tragu banditima, Ričmonde. Obećavam da ćemo ih uskoro pohvatati. Izdržite još malo.

Reči šerifa Kamerna kao da su postigle svoj cilj. Iz Ričmondovih očiju očajanje je postepeno nestajalo. Stara sigurnost kao da mu se vraćala. Ipak, Ričmond je pokušao da se opravda:

– Ja se ne usuđujem da rizikujem živote drugih ljudi. Oni imaju porodice. Ovom gradu je potreban mir...

– Slušajte, Ričmonde – hladno ga prekide šerif. – Prepustite meni to što se tiče Tendera. U gradu će ponovo biti mira kada pohvatam razbojнике i primerno ih kaznim. A taj trenutak nije daleko.

Sada se i Buč umeša:

– Pomozite nam još jednom, Ričmonde. Svakog trenutka treba da stigne i moj prijatelj sa još jednim banditom.

Rekavši ovo, Buč se uplašeno trže. Tek je primetio da je prošlo

prilično vremena od kako se rastao sa Kidom.

– A gde je tvoj prijatelj? – iznenađeno upita šerif. – Već ga dugo nema.

– Možda je bilo nepredviđenih okolnosti – zamišljeno promrmlja Buč. – Ti banditi nisu žutokljunci. Sa njima moramo biti i lukavi i energični.

– Slažem se – zaključio je šerif. – Nego, šta je bilo, Ričmonde? Hoćete li da prodate liniju?

– Ne znam, zaista ne znam.

– Nastavite vi samo po starom – hrabrio ga je Buč. – Mi smo tu da vam pomognemo. Šta biste još hteli?

– U redu – reče Ričmond posle dužeg oklevanja. – Pokušajte da pohvatate te bandite. Do nedelje vam je dosta vremena, zar ne? Ako se i posle toga stvar ne istera na čistinu, prodajem kompaniju.

– U redu, Ričmonde – složio se šerif. – Očekujem da će do subote sve biti gotovo. Šta misliš, Parker?

• Odmetnik se veselo nasmeja.

– U to sam ubeđen, šerife.

Kameron očinski potapša Buča po ramenu.

– E, pa, na posao. Treba da obavimo jednu posetu.

– Nisam očekivao da ću jednom šerifu postati ortak u borbi za pravdu – reče Buč više za sebe.

Kameron ga iznenađeno pogleda, ali ništa ne reče.

Oprostili su se od Ričmonda i napustili njegovu kancelariju. U

međuvremenu, radoznala gomila se rasturila. Prešli su na drugu stranu glavne ulice i ušli u salun »Zlatni petao«.

– Griffin je obično ovde – reče šerif. – Verujem da je i sada.

Lokal je bio velik, ali slabo osvetljen. U levom uglu nalazio se podijum, a svuda po sali mnoštvo stolova i stolica. Videlo se malo gostiju. Mada je ovo bio jedini salun u gradu, bilo je još rano za glavnu posetu.

Oslonjen o šank, stajao je onaj kockar u crnom odelu. Barmen je brisao čaše.

– Hteo bih da razgovaram sa Griffinom – reče šerif. – Gde je?

Barmen pokaza rukom na jednu zavesu pored šanka. Njegove buljave oči sumnjičavo su prelazile sa šerifa na Buča.

– Šta će vam gazda? – drsko je upitao.

– To se tebe ne tiče! – odvrati Kameron i prođe pored šanka. Buč ga je pratio sa smeškom na ustima.

Razmakli su zavesu i ugledali jedna vrata. Ona se naglo otvoriše. Visok vitak čovek oštih crta lica ispreči se pred njima. Oči su mu bile ledene i ukočene. Ruke je držao raširene u blizini drški dvaju koltova. Nepomično je stajao u vratima i mračno posmatrao šerifa.

– Ovo su privatne prostorije gospodina Griffina i unutra se ne može ući bez njegovog odobrenja.

– U redu – mirno odvrati šerif. –

Onda ću ja biti prvi koji je to uradio.

– Nećete moći – upozorio ga je revolveraš.

Šerif se osmehnu.

– Izgleda da si mnogo samouveren, prijatelju – rekao je revolverašu. – Nadam se da neću morati da upotrebim kolt.

– Šerife – isceri se tip – slušao sam o vama veoma mnogo i znam da ste nekada nešto predstavljali kao čuvar zakona. Ali, vaše vreme je prošlo. Zato se ne ponašajte kao u najboljim danima. Pazite šta radite.

Kameron preblede, ali je uspeo da sačuva hladnokrvnost.

– Ako si siguran u svoj zaključak, pokušaj da me zaustaviš. Videćemo šta će se dogoditi – besno reče šerif. – Sklanjaj se, u ime zakona!

GLAVA DESETA

Desna šerifova ruka lebdela je u blizini velikog kolta. Nastalo je napeto iščekivanje.

Buč je stajao iza šerifa. Bio je delimično zaklonjen njegovim leđima. Oprezno se pomerio u stranu i kada je njegova desna polovina nestala iz vidokruga revolveraša, munjevito je povukao svoj kolt. Zatim ga je uperio u čoveka koji je i dalje stajao na vratima.

Revolverašu je zaigrao smešak na usnama. Nijednim pokretom nije pokazao da je iznenađen ili zbunjen. Samo je gledao u Bučovo

nasmejano lice. Ovaj je znao šta se događa u njegovom mozgu tog trenutka, ali se nije mnogo uzbuđivao.

Revolveraš stade u stranu. Buč propusti šerifa napred, a onda pođe za njim, ne ispuštajući ledenog tipa ni za trenutak iz vida. Revolveraš je prekrstio ruke na grudima i lenjo ih gledao. Buč vrati kolt u futrolu. Otvorili su jedna vrata i našli se u omanjoj, ali rasokošno nameštenoj prostoriji. Za izrezbarenim stolom sedeo je jedan čovek i iznenađeno ih posmatrao. Buč zatvori vrata i stade kod njih.

Tres Griffin je nosio tamni sako i belu košulju sa crnom kravatom. Delovao je otmeno. Njegovo četvrtasto lice se razvuče u osmeh dobrodošlice.

– Razočarali ste me, šerife – obratio se Kameronu dubokim glasom. – Kada se ulazi, obično se kuca, zar ne?

– Za to je kriv vaš revolveraš – odvrati šerif.

– A od kada vi imate i telohranitelja, šerife? – upita Griffin, gledajući u nasmešenog Buča. Ne sačekavši odgovor, on dodade: – Šta treba da znači ovaj upad?

– Da li vas zanima Ričmondova kompanija? – šerif odmah pređe na stvar.

Griffin se prvo grohotom nasmeja, a onda mu se lice uozbilji i u očima mu blesnuše varnice.

– Slušajte, Kamerone – progovorio je glasom koji mu je podrhta-

vao od besa. – Vaš ton mi se ni najmanje ne dopada. Vrlo dobro znate šta ja predstavljam u Tenderu. Treba samo da podignem mali prst i...

– Znam na šta mislite – prekide ga šerif.

– Utoliko bolje.

– Imam utisak da mi pretite – nastavi Kameron. – Samo, ne zanošite se, gospodine Grifine. Na ovom svetu ne postoji ništa što bi me smrtno zaplašilo. Postavljam vam pitanja kao predstavnik zakona.

Griffin se udobnije zavalio u fotelji i reče:

– Postajete mi nesimpatični, šerife. Trebalo bi da vas sa ovim tipom izbacim.

Buč se na ovo glasno nasmeja. Griffinov pogled bludeo je negde u daljinu. Bilo je očigledno da želi da dobije u vremenu. To je osetio i šerif Kameron. Nestrpljivo je upitao:

– Suviše mnogo razmišljate o tako prostom pitanju.

– Pa – polako počeo Griffin – mogu vam reći da me poštanska kola ne zanimaju. Ja sam za železnicu. Samo je pitanje vremena kada će ova potpuno zameniti poštanska kola i na ovoj liniji. Jesam li bio dovoljno jasan, gospodo?

– Ako bi vam Ričmond sada ponudio liniju na prodaju, vi je ne biste kupili, zar ne? – sumnjičavo upita šerif.

– Ne – odvratio Griffin i naglo se uspravi u fotelji. – Da ne mislite

slučajno kako ja stojim iza ovih napada na poštanska kola? Ja radim pošteno i čisto.

– Ron Ričmond zaista prodaje liniju – umeša se Buč. – Ali, ne nudi je nikome iz Tendera i Redroda, već jednom jakom preduzeću iz Fort Linkolna. Čovek koji je izvodio one napade na poštanska kola biće zaista razočaran. Šteta za novac koji je do sada potrošio, a i izgubio je nekoliko ljudi.

Tres Griffin je naglo reagovao. Lice mu pocrvene, a nozdrve počeo da podrhtavaju od nemoćnog besa. Ustao je, ali se naglo smirio, okrenuo im leđa i dobacio preko ramena:

– Nikome ne dozvoljavam da me ovako provocira. Zato, gospodine Parkere, bežite što pre iz Tendera! U ovom gradu nema više mesta za vas.

– Ostaću u Tenderu koliko mi se sviđa – vedro mu odvratio Buč. – Bar dok ne završim posao za koji sam najmljen kod gospodina Ričmonda.

– Ostavimo svađu – umeša se šerif. – Dakle, vas ne zanima Ričmondova linija, gospodine Grifine? Onda, možemo da idemo.

Buč je zastao na vratima. Nečega se prisetio i dobacio zajapurenom Griffinu:

– Slušao sam kako je u Vajomingu pre dve godine harala jedna banda sastavljena od četiri brata koja su se prezivali Griffin. Tri brata su poginula prilikom jedne po-

tere, a četvrti je završio u zatvoru u Jumi, gde je godinu dana tucao kamenje. Onda je pobjegao. Zašto ste prebledeli, gospodine Grifine? Možda bi ova priča zanimala i gospođicu Neli Klark?

Buč izađe i zalupi vrata za sobom.

Šerif ga je čekao na izlazu iz saluna. Povukao je Buča za rukav i rekao mu:

– Ono vam je bio dobar štos kada ste rekli da Ričmond prodaje liniju nekom drugom. Izgledate mi suviše pametan momak za jednog revólveraša.

– Ja to i nisam – kao uvredi se Buč. – Bavim se unosnijim stvarima. Sada da odemo i da popijemo nešto. Vi uz put pronesite glas kako Ričmond prodaje kompaniju onima iz Fort Linkolna.

– Dobro, a šta ćemo dalje?

– Neka Ričmond, navodno, otputuje u Linkoln. Ja ću ga zamenjivati – predloži Buč. – Nego, da se vratimo do šanka i sve lepo ispričamo pred barmenom.

To su i učinili. Samo što su iskapili čaše i izašli napolje, barmen nestade iza one zavesе.

Onda šerif i Buč odoše do kancelarije kompanije poštanskih kola.

Sandens Kid se polako privikavao na pomrčinu u podrumu, ciku pacova i smrdljivi vazduh.

Ocenio je da je skoro već tri sata zatvoren. Nepomično je sedeo i zu-

rio ispred sebe u mrak. Bio je besan na sebe i svoju neopreznost. Po ko zna koji put zaricao se da će odmah potegnuti kolt i pucati, a ne slušati Buča i upuštati se u njegove diplomatske kombinacije.

Počeo je da ispituje okolinu oko sebe. Zidovi podruma bili su vlažni i trošni. Kuća je, očigledno, bila prastara. Nekada je služila kao mala tvrđava za odbranu od Indijanaca. U podrumu su se, sigurno, sklanjali žene i deca za vreme napada. Onda mu pade na um da, ukoliko je podrum bio korišćen kao sklonište, tu mora da postoji neki tajni izlaz.

Pola časa je uzaludno pipao i pretraživao zidove. Već je hteo da odustane od pokušaja, pa se oslonio na zid da se odmori, kada ovaj popusti pod njegovom težinom. Kid pade.

Oprezno se uspravio i pogledao oko sebe. Pružio je ruku i ustanovio da pred sobom ima jedan otvor visok oko pola jarda. Hodnik iste veličine gubio se iza otvora u mraku.

Kid duboko odahnu i sa olakšanjem obrisa oznojeno čelo. Osetio je kako mu se vraća staro samopouzdanje.

Gore, u prostoriji, banditi naglo prestadoše da razgovaraju. Napolju se čuo topot kopita. Glas Vensa Šajlera odjeknu:

– Sigurno je to Džekson!

Vrata na kući se sa treskom otvoriše i jedan zapovednički glas

dopre i do Kida u podrumu:

– Dižite se i što pre na mesto sastanka! Šef čeka na vas! Izgleda da se posao konačno privodi kraju!

– Imamo zatvorenika u podrumu – reče čovečuljak svojim piskavim glasom. – Šta ćemo s njim?

– To je vaša stvar – mirno je odgovorio Džekson i izašao.

– Da ga ubijemo, Jense? – reče kepec. – Ako ga ostavimo, neko može naići i osloboditi ga. Ne smemo da rizikujemo.

– U redu – složi se ovaj.

Teški koraci odjeknuli su nad Kidovom glavom.

Poklopac se podigao. Kid se odvuče u onaj mali hodnik i posle nekoliko metara zastade.

– Ideš u pakao, prijatelju – podmešljivo je rekao kepec, pokušavajući da pogledom prodre kroz mrak u podrum. – Želimo ti srećan put.

– Nemojte! – kriknuo je Kid, za trenutak promolivši glavu iz hodnika i onda se brzo povukao.

• Kiša kuršuma poletela je u njegovom pravcu. Pucnjava mu je zagluhnula uši. Barutni dim počeo da štipa nozdrve. Kid je pustio samrtnički krik i još dublje se povukao u bezbedni deo hodnika. Istog trenutka pucnjava je prestala. Banditi su spustili poklopac.

– Obavili smo i taj posao – čuo se glas Toma Redvila. Onda je nešto teško navučeno na poklopac.

Topot kopita nestao je u daljini.

Kid je krenuo malim hodnikom

i dugo puzao uzanim prolazom. Najzad se, daleko napred, ukaza mutna svetlost. Srce mu je snažno zakucalo kada je uklonio gusto žbunje i ugledao vedro nebo. Nalazio se na padini brežuljka, u blizini onog bistrog potoka.

Oprezno je osmotrio okolinu. Ugledao je trojicu bandita kako se udaljavaju stenovitom ivicom prema jugu. U blizini kuće nije bilo nikoga. Samo se u koralu nalazio jedan konj, verovatno je služio kao rezerva.

Kid se vrati u kuću. Posle dužeg pretraživanja, pronađe svoj revolver ispod slamarice na jednom krevetu. Kolt je bio pun. Otišao je u koral i ustanovio da je to njegov konj. Brzo ga je osedlao i požurio za banditima.

Tokom noći Buč i šerif Kameron krišom su napustili grad. Negde posle ponoći stigli su do poštanske stanice starog Gasa Faroa. Zgrade su bile u mraku i vladala je tišina.

– Kao da nema nikoga – reče Buč posle dužeg osmatranja.

– Ma, stari lisac već nekoliko minuta sigurno stoji iza ugla kuće i posmatra nas – primeti šerif. – Čini mi se da sam video odsjaj cevi na mesečini.

Šerifov glas odjeknu veoma snažno u noćnoj tišini:

– Ovde je šerif Kameron, Gase! I jedan prijatelj!

Iza ugla zgrade začu se smeh.

Tamo je stajala neka senka podupirući se puškom.

– Šta je to? – reče čovek kada mu priđe. – Da šerif iz Tendera nije možda na odmoru, pa krenuo malo u noćnu šetnju?

Starac se nasmeja i pokaza na kuću.

– U ovoj mračnoj rupi biće još malo kafe. Nego, nemojte misliti da ste mi se prišunjali. Starci imaju lak san, pa sam vas čuo još izdaleka.

Dok su pili kafu, šerif počeo da izlaže plan koji su on i Buč skovali. Stari Gas oduševljeno pljesnu rukama.

– Ideja mi se sviđa – rekao je na kraju. – I vi verujete da će šef bande ovog puta lično učestvovati u napadu na kola?

– U to smo ubeđeni – klimnu glavom Buč.

– Nego, i ja imam jedan predlog – lukavo reče starac. – Ako nemate ništa protiv, ja bih zamenio kočijaša.

– Tvoja je koža u pitanju – šerif sleže ramenima.

– Onda smo se dogovorili.

Njih trojica su baš završavala doručak kada su u stanicu stigla poštanska kola.

Šerif Kameron pripasa pojas sa revolverom i proverio da li mu je oružje u redu. Buč uze vinčesterku i pođe za šerifom. Stari Gas ih je pratio.

Kada su se kola zaustavila, vrata se otvoriše i napolje izađe Ron Rič-

mond, iscrpljen i umoran. Zabrinuto ih je gledao.

– Silazi! – grmnu Gas kočijašu. – Danas ja vozim.

Kočijaš je smesta pristao, a starac se uspenra na sedište i položi pušku pored sebe.

Buč i Kameron uđoše u kola. Ričmond je ostao u stanici. Bič je fijuknuo i kola napustiše stanicu uz kloparanje točkova.

– Gde li će napasti kola? – prekinuo je šerif tišinu posle duže pauze i virnuo kroz kožne zavesu na prozoru.

– Sigurno kod one okuke – odgovori Buč. – To im mesto najviše odgovara.

– A ako promene plan?

– Onda će se to dogoditi na nekom drugom mestu – mirno odvrati Buč. – Nego, Griffin je i sam nekada bio bandit. Zna li to?

Kameron ga začuđeno pogleda.

– A otkud ti znaš?

– Pa, muvao sam se malo po svetu – zagonetno odgovori Buč. – Slušao sam o braći Griffin, pa mi je palo na um da vaš ugledni građanin nije možda jedan od njih. Čudi me samo što nije promenio ime.

– Nešto mnogo znaš o ljudima van zakona – promrmlja šerif. – Kada vas dvojica napuštate Tender?

– Kada završimo ovaj posao – odgovori Buč, a onda mu se lice smrкну. – Nego, moram prvo da pronađem ortaka. Sigurno mu se nešto dogodilo, inače bi on već bio

ovde.

Šerif ponovo virnu kroz zavesu i onda reče:

– Približavamo se krivini. Možda će svakog trenutka napasti.

Buč ubaci metak u cev puške i ispruži se na sedištu. U šerifovoj ruci blesnu kolt.

Kola se nagnuše, ušla su u krivinu. Onda naglo počese da koče, što je govorilo da se sve odvija po planu. Tri maskirana jahača preprečila su put.

Stari Gas odloži uzde i ostade miran na sedištu. Njegova desna ruka oprezno dodirnu pušku sa skraćenim cevima. Pogledom je preletao po okolnom stenju, tražeći još nekog napadača. Onda je na samom vrhu jedne oštne stene spazio čoveka sa puškom uperenom u njegovom pravcu.

Starac se saže i tiho dobaci onima u kolima:

– Levo u stenju je jedan tip sa puškom.

U kolima Buč obavesti šerifa:

– Imam tipa na nišanu.

– Prvo njega učutkaj – reče mu šerif i zastade jer se napolju čuo glas jednog napadača.

– Izlazi napolje, Ričmonde!

Tri maskirana bandita, međutim, nisu prilazila kolima. Tada iz gustog žbunja pored puta izjaha još jedan čovek i zaustavi konja u neposrednoj blizini kola.

– Izvucite ga napolje – besno je dreknuo. – Kukavica je sigurno premrla od straha.

Dva napadača sjahaše i podoše prema kolima.

Sandens Kid je na pristojnom rastojanju pratio bandite i jedan čas posle sunčevog zalaska otkrio njihov logor. Tu su se oni našli sa još dvojicom jahača i odmah nastavili dalje.

U blizini one krivine na putu, Kid prestade da ih prati i udari prečicom. Skriven iza jedne stene, posmatrao je leđa jednog čoveka. Prepoznao ga je. Bio je to Vens Šajler.

Onda se začu škripa kočnica. Kid je znao da su banditi tog trenutka napali kola.

Počeo je da se šunja prema Šajleru. Kada se našao na pet-šest koraka od njega, ovaj se munjevito okrete. Bandit je tako brzo reagovao da je Kid samo osetio vrelo olovo pored lica.

Bacio se u stranu i opalio.

Šajler, koji je stajao na vrhu stene, zanese se od udara metka. Telo mu se zaklatilo nad ivicom i on sa velike visine pade pred noge napadača koji su baš prilazili kolima.

Gas, Buč i šerif reagovali su svako za sebe.

Starac je izvukao svoju dvocevku sa skraćenim cevima i opalio u trenutku kada je Buč otvarao vrata kola. Njegove kuglice oboriše bandita koji je ostao na konju. Istovremeno je starac poleteo dole.

Buč ugleda na nišanu svoje puške malog Toma Redvila i jednim

metkom ga zbrisa sa sedla. Patuljkovo telo skoro se nije ni primećivalo pored ogromnih kola.

Šerif Kameron je malo zakasnio, ali je džinovski Banerman loše gađao levom rukom. Metak je zakačio šerifa po nozi i zaneo baš kada je iskako iz kola. U padu šerif opali i izbi banditu kolt iz ruke.

Tip koji je poslednji izjahao iz žbunja okrenuo je konja i pokušao da pobegne.

To nije promaklo Sandens Kidu. Pažljivo je nanišanio i maskirani slete sa konja.

Buč prvi pritrča ranjenom napadaču. Pogledao je njegovo lice pokriveno crnom maramom i zadovoljno se osmehnuo.

Skačući sa stene na stenu, Kid brzo stiže do svog prijatelja. Radosno su se zagrlili. Pored njih se stvori stari Gas i strže ranjeniku maramu sa lica.

Ugledali su lice puno mržnje. Pripadalo je najuglednijem građaninu Tendera.

– Prokleti da ste! – procedio je kroz zube Tres Griffin.

Buč i Kid se nasmejaše.

– Izaberi nam dva najbolja konja iz ovog plena, pa da krenemo na put – reče Buč prijatelju.

– Šta, zar nećete u grad?! – iznenadi se šerif, čije se lice mrštilo od bola. – Pa, Ričmond treba da vam isplati nagradu.

– Neka nagradu da Bučardovoj udovici – reče Buč. – Nešto para zaslužio je i naš stari Gas.

– Znači, rastajemo se? – promrmlja šerif. – Taman sam počeo bolje da vas upoznajem.

– Neka ostane na sadašnjem poznanstvu – dobaci mu Kid. – Tako je bolje za sve nas.

– E, onda, puno sreće!

Stari Gas je već doveo dva konja, pa se Buč i Kid popeše u sedla. Mamuznuli su ždrepce i mahnuli grupi kod kola.

– Zbogom, šerife!

Kameronovo lice kao da prekri senka tuge dok je stajao i gledao u oblak prašine koji je ostao iza dvojice prijatelja.

KRAJ

-OVO JE POSLEDNJI PUT ŠTO
TI PIŠEM LJUBAVNO PISMO...
SLEDEĆI PUT ME ILI UBI ILI
SE OPISMENI!..

-STA KAŽEŠ ZA MOJ VISKI?
LIČNO SAM GA ISPEKAO...

-GAZDA SEM JE OPET SVOM GOSTU
SIPAO U KADU SAMO VRUĆU VODU!?

-TI SI PRVI KONJ KOJI SE
PLAŠI VODE A JA PRVI KONJ
KOJI NOSI TOG KONJA!

**Uskoro uzbudljivi krimi romani u džepnim knjigama
DEČJIH NOVINA:**

- 1. Lindon Rivers
DETEKTIVSKI BLUZ**
- 2. Rejmon Čendler
OPASNOST JE MOJ POSAO**
- 3. Rejmon Čendler
OPASNI BISERI**

**Uskoro za vas novi west romani u džepnim knjigama
DEČJIH NOVINA:**

- 1. Karter Travis Jang
CRVENA TRAVA**
- 2. Vilijam Džejms
APAC**
- 3. Li Hofman
ZAPADNO OD ČEJENA**

BIBLIOTEKA TOM – serija WEST

Objavljuje za vas najlepše priče Divljeg zapada. Izaberite naslove koje još niste čitali:

1. ČOVEK KOGA JE TEŠKO UBITI	80,00 din.
2. ČOVEK SA OŽILJKOM	80,00 din.
3. ZAČARANA PUŠKA	100,00 din.
4. DOBA ZA HEROJE	100,00 din.
5. BITKA ZA RANČ	100,00 din.
6. DŽESI MAK GREGOR	100,00 din.
7. VRAČ /Bil Barčart/	220,00 din.
8. JAHAC VISOKOG KONJA /Luis Peten/	220,00 din.
9. PAKLENA ZEMLJA /Li Hofman/	220,00 din.

Knjige su džepnog formata i opreme, korice u boji, latinica.

Priloženu narudžbenicu poslati na adresu: »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, odeljenje prodaje knjiga. Članovi Kluba EUREKA imaju popust 20%.

NIRO »DEČJE NOVINE«
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA – PW

Ovim neopozivo naručujem knjige serije WEST:

1 2 3 4 5 6 7 8 9

/zaokružiti redni broj knjige/

Sumu od _____ din. platiću poštaru prilikom preuzimanja knjiga.

Knjige poslati na adresu:

IME I PREZIME _____

ULICA I BROJ _____

BROJ POŠTE I MESTO _____

BROJ ČLANSKE KARTE _____

/datum/

/svojeručni potpis/

U SLEDEĆEM
BROJU

UKLETI NOVAC

